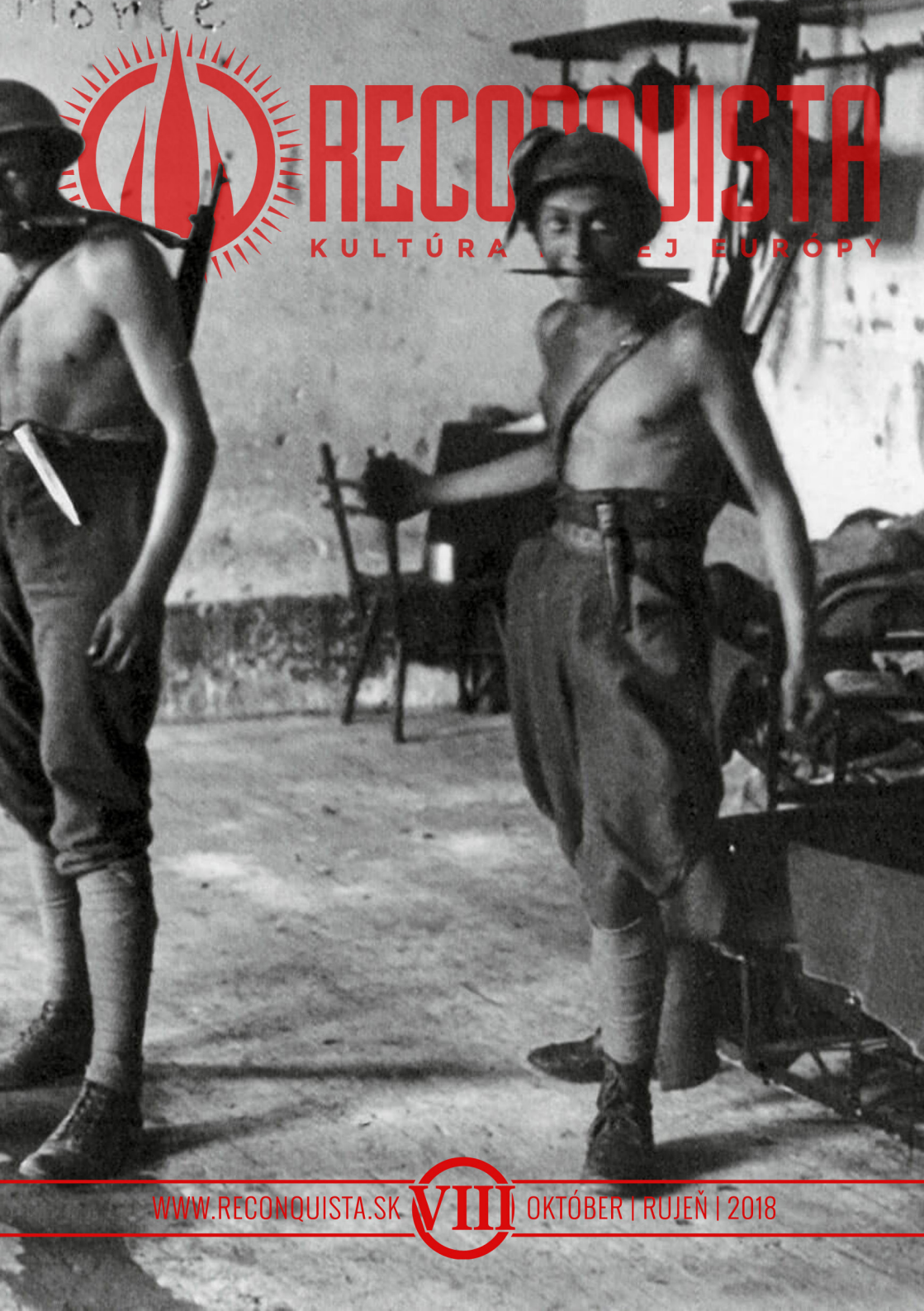

RECONQUISTA

KULTÚRA A ŽIVOT V EURÓPE

WWW.RECONQUISTA.SK

OKTÓBER | RUJEŇ | 2018

KALENDÁRIUM

Alexander Mach (11. 10. 1902 – 15. 10. 1980)

Áno, priznávam sa k mnohému, z čoho ma obviňujete, ale nemôžete odo mňa žiadať, aby som sa od toho dištancoval, pokladal to za niečo hriešne a hanebné.

Arthur de Gobineau (14. 7. 1816 – 13. 10. 1882)

Zlá to doba, keď verejná cnosť opustila Zem, staroveké spisy sú málo dôležité a nikto nechce narušiť ticho knižníc.

Ernest Thompson Seton (14. 8. 1860 – 23. 10. 1946)

Vedz, že nie si nikdy porazený, pokiaľ si to sám nemyslíš, a ak si to nebudješ myslieť, nemôžeš nikdy podľahnúť!

Erwin Rommel (15. 11. 1891 – 14. 10. 1944)

Drina zachraňuje krv, krv zachraňuje životy. A zdravý rozum zachraňuje oboje.

Ezra Pound (30. 10. 1885 – 1. 11. 1972)

Skutočné vyučovanie sa obmedzuje len na žiakov, ktorí trvajú na tom niečo sa naučiť. Ostatné sa podobá chovu dobytky.

François Duprat (26. 10. 1940 – 18. 3. 1978)

Nesmieme nechať našim oponentom - marxistom a režimistom, monopol na historické bádanie ľudí, faktov a myšlienok. Pretože história je skvelý vojnový nástroj a bolo by zbytočné popierať, že jedným z dôležitých dôvodov našich politických nezdarov je historické vykorisťovanie a systémová deformácia nacionalistických skúseností z minulosti.

Fridtjof Nansen (10. 10. 1861 – 13. 5. 1930)

Ťažký život sa stane znesiteľným, akonáhle má cieľ.

Germar Rudolf (29. 10. 1964)

Keby bol terorizmus voči inému zmýšľaniu, alebo názorom jediným problémom, s ktorým sa dnes musíme potýkať, tak by sme boli skoro šťastní, pretože by sa dalo čakať, že pokiaľ chce byť štát považovaný za legitímny "Právny štát", tak pred ním svojich občanov ochráni. Tento problém je ale ďaleko širší, aspoň vo väčšine Európy a skrýva sa napríklad v článku 5 nemeckého základného zákona, zaoberajúceho sa právom na slobodné vyjadrenie názoru, akademickú slobodu a slobodu výskumu a vyučovania.

Karel Havlíček Borovský (31. 10. 1821 - 29. 7. 1856)

Keby staroba dodávala múdrosť, bol by dubový peň najväčším mudrcom.

Ludovít Velislav Štúr (1815 – 1856)

V boji sa sily trú, skusujú, oživotnievajú.

Matthias Koehl (22. 1. 1935 - 9. 10. 2014)

Nezištná akcia je disciplinovaná akcia zameraná na cieľ, ktorý je väčší ako vlastný osobný rozmar, alebo záujem. Správne pochopené - konáš nie pre výsledky, nie pre túžbu, alebo pre potešenie z momentu, ani z pripútanosti na čokoľvek, alebo na výsledok konkrétnej činnosti - ale výlučne v zhode s vôľou, ktorá preniká do tohto vesmíru a sleduje jeho vyšší cieľ.

Othmar Spann (1. 10. 1878 – 8. 7. 1950)

Skutočné je vrátené do stavu možnosti, možné sa stáva skutočnosťou.

Robert Edward Lee (19. 1. 1807 - 12. 10. 1870)

Vždy konaj svoju povinnosť. Nemôžeš urobiť viac a nikdy by si n mal chcieť urobiť menej.

Vážení čitateľa!

len nedávno som z organizačných dôvodov prebral vedenie redakcie časopisu RECONQUISTA. Nebudem klamať keď napíšem, že ma táto situácia zaskočila, ale rozhodol som sa veľkú zodpovednosť prijať ako výzvu. Od Jakuba Škrabáka preberám dobre rozbehnutý projekt, ktorý si medzi vami získava čoraz viac fanúšikov, za čo mu patrí uznanie. Verím, že budeme aj vďaka vašej podpore schopní napredovať a klásť si neustále vyššie ciele.

Médiá už niekoľko dní opäť živia kauza vraždy novinára Jána Kuciaka a jeho priateľky. Došlo totiž k výraznému posunu vo vyšetrovaní, ktorým je zatknutie a obvinenie osôb zodpovedných za vykonanie popravy. Rád by som upozornil na skutočnosť, že médiá s výdatnou podporou politikov a „slušnoslovákov“ vytrvalo zahlcovali verejnosť informáciami, ktorých faktická spojitosť s prípadom (ako jeho výsledky preukážu) bude v konečnom dôsledku malá. Ich práca je dokonalou projekciou „kvality“ slovenskej investigatívnej žurnalistiky, ktorej svetlá výnimka skončila s dvoma guľkami v srdci. Takáto činnosť má však svoj cieľ a svoje ovocie. Dokonale odvádza pozornosť ľudí od ďalších káuz, ktoré majú často oveľa bezprostrednejší a intenzívnejší dopad na kvalitu života každého z nás.

Médiá sa len veľmi okrajovo venovali skutočnosti, že záložné právo na väčšinu majetku Slovenských elektrární vlastní schránková firma z Británie. Nestačí, že je štát v tomto strategickom a tristne zadlženom podniku už dávno minoritným vlastníkom a má tým pádom veľmi obmedzené rozhodovacie právomoci.

My už dokonca nemáme ani právo vedieť, kto nám za určitých okolnostiach vypne svetlo. Veď, posledný nech za sebou zavrie dvere.

Inou smutnou udalosťou, ktorá v septembri značne zarezonovala, bolo zostrelenie ruského vojenského lietadla Il-20 sýrskou protivzdušnou obranou. Ruské ministerstvo obrany tvrdí, že dôvodom incidentu bola štvorica izraelských stíhačiek F-16, ktoré sa cestou na bombardovaciu misiu do sýrskej provincie Lázikíja, „ukryli“ za stroj ruských vzdušných síl. Na celej tragédii je najsmutnejšie to, že Vladimir Putin ju vyhlásil za dôsledok „radu nešťastných okolností“. Ak snahy slovenského parlamentného predsedu vyznievajú tragikomicky, tak toto je učebnicový príklad nedotknuteľnosti a arogancie moci v jej najrýdzejšej podobe.

V minulosti nájdeme hneď niekoľko októbrových dátumov, ktoré pre nás majú nemalý význam. V októbri sa narodil Ľudovít Velislav Štúr i Friedrich Nietzsche. Dvadsaťteho šiesteho októbra v roku 1939 snem jednotlivo zvolil Jozefa Tisa za prvého prezidenta Slovenskej republiky a o necelých sedem rokov odsúdil medzinárodný Norimberský tribunál na smrť desať ľudí a vytvoril tak dovtedy nevídaný precedens.

Spomeniem však ešte jeden dátum. Na konferencii ekologov vo Florencii v roku 1931 bol 4. október vyhlásený za Svetový deň zvierat. Tento deň je oslavou života zvierat vo všetkých jeho formách a pripomienkou dôležitosti vzťahu ľudského pokolenia k živočíšnej ríši a tiež jej krehkosti a zraniteľnosti.

Jozef Benedikovič
jozef.benedikovic@reconquista.sk

D'ANNUNZIO A REVOLTA VO FIUME

I. časť

Prvá svetová vojna skončila. Talianske kráľovstvo síce stálo na strane víťazov, no krajina bola vyčerpaná. Rodiny prišli o státisíce padlých, iní sa domov vrátili dokaličení a zúbožení, ovzdušie bolo skrátka plné nedávneho vojenského poníženia u Caporeta. To všetko mali vynahradiť územné zisky prisľúbené Londýnom a Parížom. Sen o talianskom impériu však dostal ráznu stopku na rokovaní vo Versailles. Mnohým Talianom sa zdalo, že takmer štyri roky bojovali vlastne zbytočne. Bohatí boli vďaka vojne ešte bohatší a vojnoví veteráni sa vracali do domovov bez práce a v mnohých prípadoch aj do hladu.

Gabriele D'Annunzio bol pre väčšinu talianskej spoločnosti v rokoch Veľkej vojny a krátko po nej jednoducho hrdinom. Hrdinom, ktorý začínal ako básnik, exhibicionista, ale zároveň romantik ovplyvnený Nietzscheho myšlienkami. Budúci veliteľ výpravy do Fiume bol autorom množstva básnických zbierok a románov, ktoré boli v svojej dobe doslova bestsellermi. Okrem toho bol dopisovateľom viacerých novín, kde sa venoval aj politickej žurnalistike. V čase vypuknutia Veľkej vojny na starom kontinente sa stal popredným propagátorom vstupu Talianska do tohto vojnového merania síl. Nebol to však žiadny ziskuchtivý oportunista. Keď sa krajina skutočne pridala na stranu Dohody, išiel príkladom a vstúpil vo veku päťdesiatdva rokov do armády. Zámerne si vyberal jednotky, ktoré boli nasadzované na najnebezpečnejšie úseky frontu, alebo už svo-

jou samotnou podstatou bolo zaradenie v nich extrémne rizikové. Takto nie len bojoval ako pešiak, ale aj člen posádky útočných člnov a neskôr bojový pilot.

V rámci tzv. Londýnskej dohody (na ktorej základe Taliansko vstúpilo do vojny po boku armád Dohody) boli Taliansku v prípade víťazstva prisľúbené rozsiahle územné zisky v oblasti Balkánu, Egejského mora a predovšetkým Južného Tirolska. Londýn a Paríž však svoje záväzky odmietli realizovať. V tomto napätom ovzduší zohralo svoju dejinnú úlohu malé mesto na pobreží Dalmácie. Fiume (Rijeka - Chorvátsko) bolo obývané prevažne Talianmi. Mesto bolo od konca vojny pod kontrolou talianskej armády doplnenej jednotkami Francúzska a Británie. V apríli 1919 si občania Fiume zvolili Národnú radu, ktorá požadovala udržať mesto pod kontrolou vlády v Ríme.

Bolo to pochopiteľné, keďže väčšinové obyvateľstvo malo taliansky pôvod. Jún priniesol vyostrenie situácie, keď proti sebe vystúpili miestna talianska posádka a spojenecký expedičný zbor zložený z Francúzov a Britov. Veliť spojeneckých síl v meste, taliansky generál Grazioli, po potýčkach zakázal francúzskym vojakom voľný pohyb po meste. Ako odpoveď na udalosti žiadali spojenci vládu v Ríme, aby stiahli vinníka týchto nepokojov. Mal ním byť taliansky pluk sardínskych granátnikov. Práve dôstojníci tohto pluku kontaktovali pred spomínanými incidentmi kľúčovú postavu tohto príbehu - básnika, vojnového hrdinu a nacionalistu Gabriela D'Annunzia.

Tento horlivý zástanca projektu talianskej Dalmácie písal 15. Januára 1919 v „Dopise Dalmatíncom“ o svojej podpore veci pričlenenia Fiume k Taliansku. Začiatkom apríla posol Národnej rady Fiume opäť nabádal D'Annunzia, aby sa postavil do čela výpravy za oslobodenie mesta. Váhal dlhých päť mesiacov. Zlom pri-

šiel 12. septembra, kedy odišiel do mesta Ronchi na jadranskom pobreží. Postavil sa tu do čela vzbúreného pluku sardínskych granátnikov. Pripojili sa k nim doslova davы aktívnych aj demobilizovaných vojakov, predovšetkým elitní *Arditi* a horskí strelci *Bersaglieri*. Ešte v ten istý deň bolo mesto Fiume obsadené D'Annunzióvymi dobrovoľníkmi, ktorí sa odvtedy začali nazývať *Legionarii*. Vodca akcie D'Annunzio predniesol burcujúci prejav k vojakom a obyvateľom mesta z balkóna vládneho paláca a bol ustanovený za *commandante (ho)* všetkej správy mesta. Dav bol doslova vo vytržení. Bolo cítiť príchod nových časov. Celú akciu verejne podporili nacionalistické organizácie a revoluční odborári. Naopak vládne strany akciu oficiálne odmietli. No uvedomili si, že je to dobrý nátlakový prostriedok na spojencov rokujúcich vo Versailles. Kategoricky boli proti tejto revolučnej akcii iba liberáli a socialisti. Nakoľko bolo novému vedeniu mesta jasné, že Taliansko tak skoro (ak vôbec) neotvorí Fiume svoju náruč, 20. septembra vyhlásil D'Annun-

zio túto enklávu hlavným mestom „*Regentstva Carnaro*“. Názov dostalo podľa rovnomeného pomenovania zálivu ústiaceho do mesta Fiume. Toto všetko by bolo nemysliteľné bez reálnej vojenskej sily. Vďaka všeobecnej popularite dobrodružstva vo Fiume, nebol nutný žiadny nábor do revolučnej armády. Dobrovoľníci prichádzali sami a čoskoro bola na obranu mesta k dispozícii armáda o sile dvadsať tisíc mužov, ktorá disponovala aj delostrelectvom, obrnenou technikou a dokonca aj námorníctvom a letectvom.

Fiume bolo obsadené, no bolo treba zabezpečiť jeho bežný chod a riešiť otázku budúcnosti. D'Annunzio sa rozhodol využiť túto príležitosť na vybudovanie spoločnosti, ktorá bude v ideovom protiklade k buržoáznemu kapitalizmu a parlamentnej demokracii. Mienil spojiť perspektívne idey nacionalistického politického spektra, ale aj z revolučne lavického. Predovšetkým tradičných nacionalistov predvojnového razenia prekvapilo, keď miesto nich D'Annunzio zvolil za šéfa svojho kabinetu syndikalistu a revolučného odborára Alcesta de Ambris. Druhým najvplyvnejším mužom sa stal tajomník federácie námorných robotníkov Giuseppe Giulietti. Všeobecne, vo Fiume sa zišla pestrá mozaika predstaviteľov všetkých názorových prúdov. Jedným z najznámejších mužov vtedajšieho Talianska, ktorí nielen slovom podporovali akciu D'Annunzia a jeho legi-

onárov, bol vodca futuristického hnutia, propagátor zapojenia sa do vojny a osobný priateľ veľkého básnika, Filippo Tommaso Marinetti. Ten prišiel do Fiume už pár dní po obsadení a bol v uliciach nadšené privítaný *legionármi* a samotným *commandantem*. Marinetti sa hneď zapojil do politického života mesta a dostal sa aj do užšieho vojenského velenia. Došlo však ku konfliktom s dôstojníkmi pravidelného vojska, ktoré sa pridalo na stranu revolty. Marinetti týchto dôstojníkov považoval za príliš monarchistických a nevhodných pre uvedenie národnej revolúcie do chodu. Obviňoval ich z pasivity a z toho, že chcú celému podniku urobiť rýchly koniec, aby im nebránil v kariére dôstojníkov. Názorovo aj ľudsky najbližší mu boli Mario Carli a Ferruccio Vecchi, s ktorými sa v meste venoval aj futuristickým akciám. Carli nazýval Ardito, ku ktorým sa pridá v roku 1917 a bol v ich radách ranený v legendárnej bitke na Piave, „*futuristov vojny*“. Spolu s Vecchim tvrdili, že Arditi a Futuristi sú spojení znechutením zo súčasnej sociálnej a politickej situácie a spoločne preto prichádzajú s antisocialistickým postojom. Carli počas svojho pôsobenia vo Fiume pomáhal zakladať noviny *La Testa di ferro*. Spomenúť treba aj Guido Kellera, s ktorým Marinetti úzko spolupracoval.

Keller pochádzal z rodiny švajčiarskych grófov usadených v Lombardii. Bol to intelektuál,

dobrodruh a obdivovateľ spartánskeho ideálu krásy tela a hrdinských činov. Vstupom Talianska do vojny v 1915, sa Keller ako zanietený taliansky nacionalista prihlásil k novovytvárateľnej armádnej sile – letectvu, kde sa postupne vypracoval až na letecké eso. Práve na fronte sa zoznámil s bojujúcim básnikom D'Annunziom. Okamžite medzi oboma intelektuálmi vzniklo priateľstvo. Keller preto commandanteho nasledoval aj do Fiume, kde zastával funkciu jeho sekretára. Sám často hovoril, že dáva veľký pozor na to, akí ľudia sa pohybujú v jeho blízkosti. Keller, rovnako ako Marinetti, túžil vyskúšať vo Fiume nový spôsob spravovania a vlády nad spoločnosťou. Odmietali zažitý buržoázny životný štýl a hlásali revolučnú obrodu národa. Keller v meste založil ezoterickú spoločnosť *Yoga*, ktorá združovala mnoho intelektuálov naprieč celým názorovým a politickým spektrom. Cieľom mala byť obroda ducha a cesta k dokonalejšej spoločnosti. Bol tiež kritikom tradičnej armády, predovšetkým jej dôstojníckeho zboru, ktorý bol podľa neho skostnatelý a mnohí dôstojníci si svoje hodnosti nezaslúžili. Založil elitný bojový oddiel zložený výhradne z dobrovoľníkov, ktorí slúžili ako

D'Annunziova osobná stráž. Zaviedol medzi nimi prísnu disciplínu podľa antických ideálov a výcvik prebiehal s ostrou muníciou. Najznámejšou akciou Guida Kellera bol diaľkový let z Fiume do Ríma po podpise Rapallskej dohody, ktorá urobila z Fiume slobodné mesto a politicky tak ukončila D'Annunziovu vládu. Po prilete do Ríma zhodil jednu kyticu ruží na Vatikán, jednu na kráľovské sídlo. Hlavný dar si nechal pre sídlo parlamentu. Ťažký predmet, ktorý bol neskôr na streche nájdený, bol v skutočnosti nočník, na ktorom bola červená stuha s nápisom: „*Guido Keller- zo svojich žiariacich krídel- daruje parlamentu a vláde, ktorá sa drží takú dobu vďaka klamstvám a strachu, hmatateľnú alegóriu vašej hodnoty.*“

Kurióznou, no o to zaujímavejšou postavou počas trvania D'Annunziého revolučno-politického pokusu vo Fiume, bol japonsce Harukichi Shimoi. Shimoi sa po ukončení štúdia na japonskej univerzite presťahoval do Talianska, kde sa venoval štúdiu diela legendárneho Danteho Alighierioho a zároveň po vojne vyučoval na Neapolskej univerzite. V roku 1917 sa pridal k Arditom a učil spolubojovníkov základy karate. Shimoi, ako japonský tradicionalista a cititeľ samurajského kódexu *Bušidó*, prechovával od začiatku sympatie k odvahe a voluntarizmu D'Annunziého podniku vo Fiume a preto sa k jeho oddielom pridal. Commandante využíval jeho diplomatický pas, ktorý mu umožňoval voľný pohyb, aby prenášal dôverné správy svojim podporovateľom za obliehaným Fiume. Priateľsky ho nazýval „samuraj z Fiume“.

Peter Legény

peter.legeny@reconquista.sk

Zdroje:

HUGHES-HALLET, Lucy. The Pike. London: 2013
ROSSI, A. Pochod na Rím. Praha: Fr. Borový, 1938
MILZA, Pierre. Mussolini. Praha: Volvox Globator, 2013

GERWARTH, Robert a KOL. War in peace. Oxford: Oxford university press, 2012
GERWARTH, Robert. Poražení. Praha: Paseka, 2018

VOJNOVÉ CIELE PODĽA ROOSEVELTA

Hovorí sa, že historický revizionizmus je starý ako história samotná. Keď sa však dnes povie slovo revizionizmus, u mnohých ľudí sa ihneď začnú objavovať rôzne negatívne asociácie vďaka masmédiám, ktoré revizionizmus spájajú výhradne s holokaustom. Málokto tuší, že historický revizionizmus ako kategória vznikol tesne po Prvej svetovej vojne, keď historici pocítili potrebu revidovať tie najhoršie časti Versailleskej zmluvy, najmä klauzuly o výlučnej vine Nemcov za rozpútanie vojny. Revizionisti verili, že verejná akceptácia skutočných príčin tohto strašného konfliktu, ktorý sa stal známym ako „Veľká vojna“, vytvorí neochotu verejnosti byť ľživo zavlečená do ďalšieho konfliktu. Revizionistické hnutie bolo mierovým hnutím a získalo vo svojej dobe značnú obľubu. V 50. rokoch 20. storočia sa dostala k slovu nová generácia revizionistov, ktorá sa pokúšala zistiť pravdu aj o tom, či a prečo mal Franklin Delano Roosevelt záujem zatiahnuť USA do najväčšieho vojenského konfliktu. Nasledujúci text prináša (revizionistický) pohľad amerického historika Williama Henryho Chamberlaina na úlohu, ktorú zohral Roosevelt pri rozpútaní Druhej svetovej vojny.

1. Atlantická charta a Štyri slobody

Najpodrobnejšie vyhlásenie vojenských cieľov Spojených štátov, ktoré je ekvivalentom štrnástich bodov vyhlásených Woodrowom Wilsonom počas Prvej svetovej vojny, možno nájsť v Atlantickej charte. Toto je spoločné vyhlásenie Roosevelta a Churchilla, ktoré bolo vydané po spoločnom stretnutí pri pobreží Newfoundlandu v auguste 1941. Popisovalo sa ako “spoločný program cieľov a zásad” v deklarácii Spojených národov, ktorá bola vydaná vo Washingtone 1. januára 1942. Atlantická charta sa skladá z nasledujúcich ôsmich bodov:

- ZA PRVÉ, ich krajiny sa neusilujú o žiadnu expanziu - územnú ani inú.
- ZA DRUHÉ, neprajú si žiadne územné zmeny, ktoré by nezodpovedali slobodne vyjadrenému želaniam príslušných národov.
- ZA TRETIE, rešpektujú právo všetkých národov vybrať si formu vlády, pod ktorou budú žiť; prajú si obnovu zvrchovanosti a vlastnej vlády u tých, ktorí ich boli násilne zbavení.
- ZA ŠTVRTÉ, budú usilovať, náležite prihládajúc ku svojim platným záväzkom, aby všetky štáty, veľké aj malé, víťazné aj porazené, mali za rovných podmienok lepší prístup k svetovému obchodu a k svetovým zdrojom surovín,

ktoré potrebujú ku svojmu hospodárskemu rastu.

- ZA PLATE, *prajú si dospieť k čo najúplnejšej hospodárskej spolupráci všetkých národov tak, aby všetkým boli zaistené lepšie pracovné podmienky, hospodársky rozvoj a sociálne zabezpečenie.*

- ZA ŠIESTE, *veria, že po konečnom rozdrvení nacistickej tyranie bude nastolený mier, ktorý všetkým národom poskytne prostriedky k bezpečnému životu vo svojich hraniciach a ktorý zaručí, že všetci ľudia vo všetkých krajinách budú môcť prežívať svoj život bez strachu a núdze.*

- ZA SIEDME, *taký mier by mal umožniť všetkým ľuďom plaviť sa bez prekážok po moriach a oceánoch.*

- ZA ÔSME, *veria, že všetky národy sveta musia z dôvodov vecných aj z dôvodov duchovných dospieť k tomu, že upustia od používania sily. Pretože v budúcnosti nebude možné zachovať mier dokiaľ pozemnú, námornú alebo leteckú výzbroj budú aj naďalej používať národy, ktoré hrozia, alebo by mohli hroziť útokmi mimo svojich hraníc, sú presvedčení, že dokiaľ nebude zriadená širšia trvalá sústava všeobecnej bezpečnosti, je nevyhnutné takéto národy odzbrojiť. Taktiež budú poskytovať pomoc pri všetkých ďalších praktických opatreniach, ktoré mierumilovným národom uľahčia drvivé bremeno zbrojenia a budú takéto opatrenia podporovať.*

Takže podľa podmienok Atlantickej charty sa víťazi Druhej svetovej vojny zaviazali rešpektovať práva každého národa na sebaurčenie a dodržiavať, ako aj medzi národmi, rovnosť ekonomických príležitostí. Argument, ktorý následne potvrdil aj Churchill, že Atlantická charta sa neuplatňuje na Nemecko, je v priamom rozpore s dvoma spojeniami použitými v dokumente. Je to odkaz na "všetky štáty, veľké aj malé, víťazné aj porazené" a "všetci ľudia vo všetkých krajinách".

V Atlantickej charte nájdeme zárodok myšlienky Spojených národov na "zavedenie rozsiahleho a trvalého systému všeobecnej bezpečnosti" a tiež presvedčenie, že národy sa

delia na mierumilovné ovečky a agresívnych vlkov.

Nájdeme v nej aj nepokrytú poklonu prezidentovi Rooseweltovi v šťastnej vízii "všetci ľudia vo všetkých krajinách budú môcť prežívať svoj život bez strachu a núdze." Prezident vo svojom inauguračnom prejave v januári 1941, po svojom zvolení do tretieho funkčného obdobia, dramaticky zdôraznil nevyhnutnosť všeobecnej realizácie Štyroch slobôd pre svetový mier. Bola to sloboda prejavu, vierovyznania, sloboda od chudoby a strachu. Toto bolo neustávajúcím "žiarivým mottom" vojnových cieľov Roosevelta.

Spravodlivým testom úspechu a efektivity americkej účasti vo vojne by bola úroveň po-vojnového sveta vo svetle slobody od biedy a strachu, slobody slova a vierovyznania, práva národov vybrať si vlastnú formu vlády, pokroku v celosvetových podmienkach voľného obchodného styku a v znižovaní zbrojenia.

2. Bezpodmienečná kapitulácia

Táto požiadavka sa stala oficiálnou politikou Británie a Ameriky po tom, ako ju Roosevelt vyslovil na konferencii v Casablance v januári 1943. Zrejme k nej došlo Rooseveltovým omylom, keď si zamenil dve epizódy americkej občianskej vojny.

Požiadavku okamžitej a bezpodmienečnej kapitulácie predložil generál Grant počas obliehania pevnosti Fort Donelson. Zdá sa, že Roosevelt si to pomýlil s kapituláciou konfederáčnej armády generála Leeho v Appomattoxe, kde však spojenie "bezpodmienečná kapitulácia" nezaznelo. Napriek opakovaným žiadostiam špecialistov na psychologickú vojnu a frontových veliteľov Roosevelt odmietal túto požiadavku pozmeniť, alebo aspoň vysvetliť do konca svojho života.

3. Spolupráca so Sovietskym zväzom

Jedným z hlavných cieľov Roosevelta sa stalo očarenie a umiernenie Stalina, aby spolupracoval a bol "dobrý" na medzinárodnej

scéne. Podľa Williama C. Bullitta, bývalého veľvyslanca v Sovietskom zväze a Francúzsku, ktorý bol zároveň obľúbeným poradcom Roosevelta, a ktorý rád diskutoval o ruskej politike s Rooseveltom počas vojny, bola Rooseweltova politika voči Rusku založená na štyroch zásadách:

- poskytovať Stalinovi bez limitov a obmedzení všetko, o čo požiada na vedenie vojny a na oplátku nepožadovať žiadnu protihodnotu
- presvedčať Stalina, aby sa priklonil ku všeobecným zásadám, ako je Atlantická charta
- preukazovať Stalinovi, že vplyv Bieleho domu je využívaný na to, aby medzi Američanmi vytváral priaznivý obraz o Sovietskom zväze

- stretávať sa so Stalinom zoči-voči a presvedčať ho, aby prijal kresťanské spôsoby a demokratické princípy

Bullitov pohľad na sovietsky režim sa vďaka vlastným skúsenostiam na poste veľvyslanca radikálne zmenil negatívnym smerom. Predložil Rooseweltovi memorandum, v ktorom predložil dôvody, prečo takáto politika nebude mať úspech. Podľa Bullitovho svedectva bola Rooseweltova reakcia nasledovná:

“Bill, nespochybňujem predložené fakty; sú presné. Nespochybňujem ani logiku tvojich úvah. Len mám pocit, že Stalin nie je ten typ človeka. Harry [Hopkins] tvrdí, že taký nie je a nechce nič iné, ako bezpečie pre svoju krajinu. A ja si myslím, že ak mu dám všetko čo môžem a na oplátku nebudem nič požadovať, noblesse oblige (postavenie zaväzuje - pozn. prekl.), nebude sa pokúšať nič zabráť a bude spolupracovať pri budovaní sveta, v ktorom bude vládnuť mier a demokracia.”

Podobná interpretácia Rooseweltovej politiky, ktorú napísal Forrest Davis a publikoval s vedomím a súhlasom prezidenta v The Saturday Evening Post v máji 1944, uvádza nasledovné vyhlásenia:

“Jadrom jeho [Rooseweltovej] politiky bolo upokojenie Stalina. To sa dialo, ako sme mohli vidieť, v Teheráne. Dialo sa tak cestou náročnej diplomacie od Stalingradu...”

“Predpokladajme, že Stalin, napriek všetkým

ústupkom, bude neústupný...”

Roosevelt hral takú hazardnú hru, akú ešte žiaden iný štátnik nehral. Vsadil na to, že Sovietsky zväz potrebuje mier a je zaň ochotný zaplatiť spoluprácou so Západom. Táto dychtivosť upokojíť sovietskeho diktátora, bez ohľadu na cenu, je podnetom ku pochopeniu dvoch hlavných vojnových konferencií “Veľkej trojky” (Roosevelt, Stalin, Churchill) v Teheráne a na Jalte. Zničenie Nemecka a Japonska ako veľmocí - čo naznačoval slogan “bezpodmienečná kapitulácia” - a upokojenie sovietskej diktatúry, to boli iba opačné strany tej istej mince. Stanovený cieľ - politická deštrukcia, ekonomické zmrazenie a úplné odzbrojenie Nemecka a Japonska (a ako ukázala prvá fáza okupácie Nemecka a Japonska, boli to plody bezpodmienečnej kapitulácie) - znamenal úplné rozvrátenie mocenskej rovnováhy v Európe a Ázii.

Na hraniciach so Sovietskym zväzom vzniklo obrovské mocenské vákuum. Čo to znamenalo pre budúcnosť, prorocky predpovedal v roku 1943 neskorší premiér Juhoafrickej republiky Jan Christiaan Smuts, jeden z najskúsenejších a najváženejších štátnikov Britského impéria: *“Rusko je novým kolosom na Európskom kontinente. Aké to bude mať následky nedokáže nikto predpovedať. Môžeme si však uvedomiť, že je to nový fakt, s ktorým musíme počítať a musíme s ním počítať chladne a objektívne. S ostatnými (odkaz na Nemecko, Francúzsko a Taliansko) mimo hru sa stáva vládcom kontinentu. Jeho moc nebude veľká iba z toho dôvodu, ale bude rásť aj naďalej, pretože Japonská ríša bude zmietnutá z cesty. Teda každá opozícia, alebo mocenská rovnováha na východe zanikne. Rusko bude v pozícii, akú ešte nemala žiadna krajina v histórii Európy.”*

4. Vojnové ciele na ďalekom východe

Dva vojnové ciele v Oriente boli uvedené v Hullovej nóte z 26. novembra 1941. Bolo to stiahnutie Japonska z Číny a výhradná podpora nacionalistickej vlády Čankajšeka. Ďalšie boli uvedené v Káhirskej deklarácii po do-

hode Roosevelta, Churchilla a Čankajšeka 1. decembra 1943:

Japonsku budú odobrané všetky ostrovy v Tichom oceáne, ktoré získalo alebo okupovalo od začiatku Prvej svetovej vojny v roku 1914 a všetky územia, ktoré Japonsko ukradlo Číne, ako Mandžusko, Formosa a Pescadores, budú vrátené Čínskej republike. Japonsko bude zbavené aj všetkých ostatných území, ktoré získalo svojou nenásytnosťou a násilím. Vyššie uvedené tri mocnosti, berúc na vedomie zotročovanie obyvateľov Kóreye, sú rozhodnuté, že Kórea sa v príhodnej dobe stane slobodnou a nezávislou.

5. Frázy a moralizovanie

Tu uvádzame charakteristické úryvky z dlhého vyhlásenia o amerických vojnových cieľoch, ktoré pokrývajú sedemnást bodov, vydaných tajomníkom Hullom 21. marca 1944: *Pri určovaní našej zahraničnej politiky musíme najprv jasne vidieť, aké sú naše skutočné národné záujmy...*

Spolupráca medzi národmi v duchu dobrého susedstva založená na princípoch slobody, rovnosti, spravodlivosti, morálky a práva je najefektívnejšou metódou zabezpečenia a podpory politického, ekonomického, sociálneho a kultúrneho blahobytu nášho národa a všetkých národov.

Do medzinárodnej spolupráce musia byť zahrnuté možné úpravy vo výzbroji krajín takým spôsobom, že vláda zákona nebude môcť byť úspešne napadnutá a bremeno zbrojenia môže byť obmedzené na minimum.

Ako výsledok deklarácie štyroch národov (z Moskvy), ktorá vstupuje do platnosti, už nebudú viac potrebné sféry vplyvu, aliancie, rovnováha moci, alebo iné zvláštne opatrenia, vďaka ktorým sa v nešťastnej minulosti štáty snažili zabezpečiť svoju bezpečnosť alebo presadzovať svoje záujmy...

Atlantická charta je systém, ktorý každému národu - veľkému či malému - poskytne väčšiu istotu stabilného mieru, väčšiu príležitosť na dosiahnutie svojich snáh o slobodu a väčšie

možnosti materiálneho pokroku. Tento záväzok však znamená povinnosť pre každý národ preukázať svoju schopnosť stabilnej a progresívnej vlády, dôsledného plnenia povinností voči iným národom, schopnosť riešiť svoje medzinárodné spory a námietky len mierovými metódami a plne tak prispievať k zachovaniu trvalého mieru.

Každý zvrchovaný národ, veľký alebo malý, je pred zákonom a podľa práva rovný každému inému národu.

Zásada rovnosti všetkých mierumilovných štátov bez ohľadu na veľkosť a silu, ako partnerov v budúcom systéme všeobecnej bezpečnosti, bude základným kameňom, na ktorom bude vytvorená budúca medzinárodná organizácia.

Každý národ by si mal slobodne vybrať formu a podrobnosti vládnej organizácie - pokiaľ tá bude vykonávať svoje záležitosti takým spôsobom, aby neohrozila mier a bezpečnosť iných národov.

Všetky národy, veľké aj malé, ktoré rešpektujú práva iných, majú právo slobodne rozhodovať vo svojich vnútorných záležitostiach bez vonkajších zásahov.

Toto je pravdepodobne ten najzreteľnejší oficiálny príklad nehanebného a nerealistického moralizovania, ktorý zaobaloval americké vojnové ciele do hávu utopickej krížovej výpravy. Nebol to iba Hull, ktorý mal sklony prezentovať americkú zahraničnú politiku moralistickými frázami, vyslovovanými úplne mimo tvrdého faktu - vojna vedená tými najbarbarskejšími metódami vedie s neúprosťou logikou k najnespravodlivejšiemu a nefungujúcemu mierovému urovnaniu.

Počas kampane v roku 1940 verne napodobňoval Rooseweltovu techniku prejavov o mieri aj Wendell Wilkie, snažiac sa o zisk čo najväčšieho počtu hlasov. Súčasne zvažoval opatrenia, ktoré mohli viesť jedine k účasti vo vojne a súperil s Hullom, kto vysloví bezvýznamnejšiu frázu. Aké konkrétne myšlienky si môžeme prečítať v nasledujúcich hmlistých zamysleniach v náhlivo napísanej Wilkieho knihe "One World"?

“Pre zachovanie mieru sú podľa môjho názoru potrebné tri veci.

Po prvé: mier musíme plánovať pre celý svet.

Po druhé: svet musí byť slobodný, politicky a ekonomicky, pre národy a ľudí.

Po tretie: Amerika musí zohrávať aktívnu a konštruktívnu úlohu pri oslobodzovaní a udržiavaní mieru. ... Keď hovorím, že mier musí byť plánovaný celosvetovo, myslím tým doslovne celý svet. Kontinenty a oceány sú zjavne iba časti celku, ako to je vidieť zo vzduchu a ako som to aj ja videl. Anglicko a Amerika sú časti sveta. Rusko a Čína, Egypt, Sýria a Turecko, Irak a Irán sú tiež časti sveta a je nevyhnutelné, že pre žiadnu časť sveta nemôže existovať mier, pokiaľ základy mieru nebudú položené cez všetky časti sveta.”

S najoriginálnejším vyjadrením vojnových cieľov prišiel viceprezident Henry A. Wallace. Podľa neho je vojna: *“Boj medzi slobodným svetom a svetom otrokov.”* S absolútnou istotou predpovedal, že: *“Ľudia pochodujú k ešte väčšej slobode, než akaj sa doteraz tešili najšťastnejší ľudia sveta.”*

Wallace pokračoval vo fantáziách: *“Cieľom tejto vojny je zabezpečiť, aby každý na svete mal právo vypíť denne štvrt galóna (približne 0,94 litra - pozn. prekl.) mlieka.”* Existoval aj sekundárny cieľ: porážka Satana. Nasledujúci odstavec je z prejavu, ktorý Wallaceovi vyniesol povest' inšpiratívneho vojnového proroka: *“Satan sa voľne vznáša nad svetom. ... Cez vodcov nacistickej revolúcie sa teraz Satan snaží priviesť obyčajných ľudí celého sveta späť do otroctva a temnoty. ... Satan na nás uvrhol šialenstvo. ... Nastal Gotterdammerung pre Odína a jeho družinu. ... Zničíme morovú škvrnu Európy, ktorou je Hitlerove Nemecko a spolu s ním aj jeho pekelných ázijsko-japonských spojencov. So Satanom nie je možný kompromis.”*

6. Založenie novej Organizácie spojených národov namiesto Spoločnosti národov

OSN, ako to jasne dokazuje jej charta, bola založená na predpoklade, že vojnové spo-

jenectvo západných mocností, Sovietskeho zväzu a Číny bude trvalé. Walter Lippmann vysvetlil túto teóriu v roku 1944, keď napísal: *“Dá sa ľahko povedať, že súčasní spojenci môžu byť zajtra nepriateľmi. Nie je to však pravda. Naše spojenectvo proti Nemecku nie je žiadnym dočasným výmyslom. Je to zjednotenie národov, ktoré napriek mnohým sporom, mnohým podozreniam a dokonca aj krátkym miestnym vojnám, ako bola Krymská vojna, boli viac než storočie prirodzenými spojencami. Nie je žiadna náhoda, že Británia a Rusko sa stali spojencami od vzniku nemeckej imperiálnej agresie; že Spojené štáty a Rusko, pod čarmi a sovietskymi, boli vždy v životne dôležitých veciach na tej istej strane...”*

Ktokoľvek s primeranou znalosťou histórie môže vidieť nedostatky tejto argumentácie. Počas minulého storočia sa vyskytlo veľa príležitostí, keď národy, ktoré boli hlavnými spojencami počas Druhej svetovej vojny, cítili a konali voči sebe úplne inak, než “prirodzení spojenci.”

Viera v stálosť vojnového spojenectva však bola základným kameňom Organizácie spojených národov. Koncept OSN bol navrhnutý v Dumbarton Oaks, zdokonalený v San Franciscu a slávnostne predstavený v Londýne. Charta OSN ustanovila výkonnú moc vo forme Bezpečnostnej rady, orgány s piatimi stálymi a šiestimi rotujúcimi členmi. Päť stálych členov pozostávalo zo Spojených štátov, Sovietskeho zväzu, Veľkej Británie, Francúzska a Číny.

S výnimkou menej významných procedúr je Bezpečnostná rada v zmysle Charty oprávnená konať iba so súhlasom všetkých piatich stálych členov. Podľa charty môže jedno veto ochromiť konanie Rady. Takéto veto môže zablokovat' nielen veľké rozhodnutia, ako použitie ozbrojených síl proti agresorovi, ale bráni aj v menších rozhodnutiach, ako je prijímanie nových členov do OSN.

Charta neposkytuje žiadne účinné mechanizmy pre rast a zmenu. Môže sa zmeniť a doplniť iba so súhlasom všetkých stálych členov. Keď sa schvaľovali pravidlá OSN, všetko sa

zakladalo na predpoklade, že vojenská spolupráca Spojených štátov, Veľkej Británie a Sovietskeho zväzu bude trvalá, čo umožňovalo Rooseweltovi poskytnúť Stalinovi všetko čo chcel.

7. Americká národná bezpečnosť

Spoluúčasť na Druhej svetovej vojne, podobne ako na Prvej, bola podporovaná aj tvrdeniami o životnom ohrození americkej bezpečnosti, pokiaľ by neboli rozdrvené mocnosti Osi. Existovali aj tvrdšie a sofistikovanejšie verzie tejto argumentácie.

Tvrďšou verziou bol strašidelný obrázok, často opakovaný v intervencionistickej literatúre z rokov 1939-41, o nacistickej invázii a okupácii amerického kontinentu - notoricky známy mýtus o "Hitlerovom harmonograme" na inváziu cez Brazíliu. Američania sa mali triasť pri pomyslení na úderné oddiely, ktoré sa preháňajú ulicami amerických miest a surovo zaobchádzajú s mierumilovným obyvateľstvom. Jeden z intervencionistických plagátov zobrazoval americké deti, ktoré sú nútené opakovať modlitbu: "Adolf Hitler, požehnané buď tvoje meno." Pre tých, ktorým pripadali tieto domnienky smiešne, alebo prinajmenšom veľmi nepravdepodobné, existovala ďalšia línia psychologického prístupu. Tvrdilo sa, že aj ak by nedošlo k žiadnemu útoku na západnú hemisféru, americký spôsob života bude nesmierne ovplyvnený k horšiemu v prípade víťazstva Osi. Podľa tejto argumentácie, Amerika bude podrobená disciplíne, atmosféra vojenského tábora bude trvalá a Američania nikdy nespoznajú skutočný mier a bezpečnosť. Explicitne aj implicitne sa vo všeobecnosti predpokladalo, že vojna je cesta k trvalému mieru a porážku Osi bude nasledovať éra dobrej vôle a bezpečnosti.

Americké vojnové ciele sa dajú zhrnúť nasledovne:

- realizácia zásad Atlantickej charty a štyroch slobôd;
- bezpodmienečná kapitulácia moc-

ností Osi a odstránenie týchto mocností zo systému svetovej politiky;

- dlhodobá mierová spolupráca so Sovietskym zväzom;
- rozklad japonskej ríše a podpora nacionalistickej Číny;
- rozmanitý zoznam naplnenia morálnych ideálov vrátane regulácie medzinárodného chovania sa podľa pravidiel bezúhonnej morálky, zaistenie litra mlieka denne pre každého človeka na zemi a zničenia Satana;
- zriadenie Organizácie spojených národov na základe úzkej spolupráce so Sovietskym zväzom;
- zabezpečenie americkej národnej bezpečnosti a podpora atmosféry medzinárodného mieru a dobrej vôle, v ktorej by sa Američania a iné "mierumilovné" národy mohli oslobodiť od bremena nadmerného zbrojenia, nedostatku a strachu.

Takéto boli túžby a sny. Osem rokov po ukončení nepriateľských akcií bola situácia úplne iná.

Tento text a ďalšie revizionistické materiály čoskoro nájdete na webe www.revizionisti.sk

Esej Williama Henryho Chamberlaina vyšla v knihe s názvom „Perpetual War for Perpetual Peace“ (Nekonečná vojna za večný mier), editorovanej Dr. Harry Elmer Barnesom. Ide o zbierku klasických revizionistických esejí opatrenú predhovorom a zasadených do kontextu, ktorú si môžete zakúpiť u vydavateľstva The Barnes Review..

Erich Vinclav
šéfredaktor webu www.revizionisti.sk

PETER "PEGO" KRIVOŠÍK

Starého psa novým kúskom nenaučíš, 2. časť

V druhej časti rozhovoru s Petrom „Pegom“ Krivošíkom sa z minulosti preniesieme do súčasnosti, k umeniu a životu v zahraničí. Ako vníma (ne)obyčajný človek „z davu“ dianie na politickej scéne, kvalitu života a názorovú slobodu? Dozviete sa v nasledujúcich riadkoch.

Živíš sa ako tatér, čo je v dnešnej dobe pomerne trendová záležitosť. Kedy si sa tomu začal venovať a prečo? Niekedy koncom roku 2000 som začal skúšať tetovať. Moje začiatky boli veľmi ťažké a krkolomné, keďže som nemal žiadneho učiteľa a ani dnešné možnosti niekam kliknúť a nájsť video návod. A keďže nie som ani technicky zdatný, tak to išlo fakt „z tuha“ a strašne pomaly. A učím sa vlastne doteraz. A prečo som začal? Paradoxne som sa k nápadu tetovať dostal cez môjho otca. Od malička som rád kreslil a rodičia ma v tom podporovali. Keď neskôr prišlo na rozhodovanie sa ohľadne výberu strednej školy, tak prirodzene prišiel nápad ísť na školu s umeleckým zameraním. Išiel som teda na príjmačky na Školu úžitkového výtvarníctva v Bratislave. Ale na prvý pokus som sa tam nedostal. Bol som z toho dosť rozčarovaný. No otec, keďže ma chcel motivovať k tomu, aby som išiel na tie skúšky aj o rok, mi sám navrhol, že ak sa budem pripravovať na príjmačky celý rok a

ak sa mi podarí na tú školu dostať, tak mi kúpi základnú výbavu na tetovanie. No a mne sa ten nápad náramne zapáčil. Navyše som sa v tom období začal pohybovať medzi ľuďmi, ktorí kérky viac než obľubovali. Po roku pripravovania som sa na tú školu skutočne dostal a to na odbor Propagačná grafika. Každopádne otec mi tú výbavu nekúpil hneď, čo bolo aj dobre. Ak by som začal v tej dobe tetovať, tak by som asi na tú školu čas nemal. Otec ale svoje slovo nakoniec dodržal, no podmienil ho tým, že musím zmaturovať, takže som si na výbavičku ešte cez 4 roky počkal.

Vnímaš svoju prácu ako zamestnanie, alebo ako štýl umeleckého vyjadrenia?

To závisí od motívu. Pri niektorých kérékach to je naozaj len o tom, že to je moja práca a spraviť to musím. No a pri iných sa zas doslova teším, že to idem robiť. Každopádne necítim sa byť nejakým umelcom, keďže tie motívy

na tetovanie väčšinou ručne nevytváram. Skôr pomáham zákazníčkovi nájsť vhodný obrázok podľa toho, s akou predstavou ku mne príde. Takže buď nájdeme vhodný obrázok, alebo ten obrázok nejakou upravím, prípadne spravím koláž viacerých obrázkov v grafickom programe a vytvorím tak v konečnom dôsledku jedinečný motív, ktorý potom zákazníčkovi preniesem na kožu. Rád tetujem z fotiek ak ide o realitu, takže tam je zbytočné niečo ručne kresliť, keď už máš fotografiu. No úplne najradšej tetujem farebné kárky a vtedy ma najviac baví olejomalby (prípadne akryl), ale veľmi rád tetujem aj akvarel. A samozrejme z motívov mám najradšej zvieratá (to asi nebolo prekvapenie haha), ale aj ľudské portréty, sochy, alebo maľby kvetov. No a keďže tie motívy si sám nemaľujem a nefotím, maximálne ich upravím a vkusne nakombinujem v grafickom programe (čo nazývať umením by bolo asi naozaj moc trúfalé, aj keď sa samozrejme snažím, aby to vyzeralo čo najlepšie), tak tetovania, ktoré podľa takýchto motívov vytvorím, nepokladám za nejaké moje umelecké vyjadrenie, ale skôr za remeselnú prácu.

Stretávaš sa s tým, že ľudia za tebou prichádzajú s jasným konceptom, s určitou myšlienkou, ktorú chcú tetovaním na svojom tele dať najavo? Aký máš vlastne názor na cenzúru, ktorá mnohých ľudí zbytočne postavila vďaka tetovaniu mimo zákon?

Áno, ľudia takmer vždy prídu už s jasnou predstavou, ako by tetovanie malo vyzerieť, alebo dokonca s obrázkom. Len často je to fotka nejakého tetovania a ja z hotových kero netetujem. Vtedy zákazníčkovi ponúknem inú alternatívu, vizuálne, alebo významovo podobnú jeho predlohe. No veľakrát prídu len s nejakou myšlienkou, alebo nápadom a vizualizáciu motívu nechajú na mňa. Vtedy musím zistiť, aké kárky sa tomu klientovi páčia,

aby som mal predstavu o tom, aké obrázky mám vyhľadať, ako ich upraviť, prípadne nakombinovať v grafickom programe tak, aby výsledná koláž bola pre toho zákazníka atraktívnym motívom na tetovanie. Aby ho chcel nosiť na svojom tele po celý zvyšok života. A čo sa významov tetovaných motívov týka, tak to je rôzne. Veľmi časté sú tetovania, čo odkazujú na rodinu, napr. portréty detí, rodičov, starých rodičov, prípadne zvieracích členov rodiny. V horšom prípade len ich mená, alebo dátumy narodenia (nápis nerobím rád, je to nuda). Potom sú to často patriotické, alebo náboženské motívy, ale tetoval som už aj filmové motívy, rozprávkové, alebo niečo čo sa proste zákazníčkovi páčilo a nemalo to vôbec žiadny hlbší význam. Nerád tetujem už spomínané nápisy (mená, dátumy, výroky) a ornamente (tribal, maurské a polynézske motívy, mandaly apod.). Je to nuda, alebo ešte k tomu aj strašná piplačka. Mám radšej motívy, pri ktorých nestrávim na desiatich centimetroch polovicu života (ha-ha). Čo sa týka druhej časti otázky, tak v tomto smere je to na Slovensku fakt nonsens. Sú u nás zakázané symboly, ale nie sú nijako konkrétne definované, takže ťa môžu obviniť prakticky za všetko, keď budú chcieť. V Nemecku to majú ľudia jednoduchšie. Vyhľadajú si, ktoré symboly sú na indexe zakázaných symbolov a je už len na ich rozhodnutí, či to risknú, alebo nie. U nás si dáš vytetovať nejaký slovanský symbol v domnienke, že je všetko v poriadku a o pol roka ťa za to rieši polícia, lebo na teba nič iné nemali, ale bol si trňom v oku, tak si vymysleli aspoň obvinenie z propagácie niečoho, čo si tým propagovať ani nechcel. Toto bol len fiktívny príklad, ale je to narážka na nedávne represie zo strany štátu. Vďaka elastickým zákonom si vlastne môžu dovoliť všetko. A vďaka týmto zákonom človek ani nevie, čo môže niekomu vytetovať a čo nie, aby sa nedostal do problémov on, alebo aj jeho zákazník. Nikdy nevieš, akého idiota v kancelárii napadne nejaká sprostosť, aby

mohol vykazovať činnosť. Je to absurdné, ale u nás je to proste tak. Každopádne netetujem žiadne symboly, u ktorých je naozaj evidentné, že sú „mimo zákon“. Nepotrebujem totiž zbytočné problémy. To, že s niektorými našimi zákonmi absolútne nesúhlasím, je už vec druhá. Keby som o tom mohol rozhodnúť, tak tieto protiústavné zákony rád zruším.

Žiješ striedavo vo Švajčiarsku a na Slovensku, vieš preto celkom dobre porovnať životnú úroveň aj životný štýl týchto krajín. Veľa slovenských nacionalistov považuje akýsi „švajčiarsky model“ za ideál, ktorý by pre nás mal byť vzorom. Súhlasíš s týmto názorom?

Životná úroveň je vo Švajčiarsku naozaj viditeľne vyššia a to tu nemusíš ani žiť, aby si si to všimol. Veľa nacionalistov považuje túto krajinu za ideál možno len kvôli tomu, že prvý slovenský štát bol svojou životnou úrovňou prirovnávaný práve k Švajčiarsku a aj preto, že oni si tú úroveň udržali zveľadili a Slovensko kvôli vojnovým a povojnovým udalostiam nie. Neviem, či by bolo možné sa dostať na úroveň dnešného švajčiarska a ak hej, ako dlho by to trvalo. Treba si uvedomiť, že stav, v ktorom sa dnes nachádzame, je podobný v každej postkomunistickej krajine. Takže takto si nás vychoval „komunizmus“. A táto výchova pokračovala aj po jeho tzv. páde, keď sa u nás síce oficiálne režim zmenil, ale socialistické praktiky, naučené počas „budovania socializmu“, sa nezmenili. Len sa zdokonalili, lebo pri budovaní kapitalizmu sa to dá robiť vo veľkom. Ak by sme sa chceli dostať na životnú úroveň Švajčiarska, museli by sme úplne zmeniť spôsob myslenia. A to by šlo dosť ťažko. A ak by sa nám to nakoniec aj podarilo, tak nie sme pripravení na iné problémy, ktoré by prišli s vysokou životnou úrovňou. Imigračná kríza sa nás teraz príliš nedotýka, ale ak by sme boli na ich úrovni, tak by k nám chceli ísť všetci. Švajčiarsko je krajinou cudzincov. Stretnúť Švajčiara vo

väčšom meste je už skoro zázrak. Je pravda, že táto kríza sa ich zatiaľ nedotkla až tak katastrofálne, ako napr. Nemecka, alebo Švédska. Ilegálovia sa Švajčiarsku poväčšine vyhýbajú. Dôvod budú pravdepodobne zákony, týkajúce sa ilegálnych migrantov, ktoré majú Švajčiari prisnejšie. Dokonca ani neviem o žiadnej No-go zóne vo Švajčiarsku, napriek tomu, že je tu cudzincov skutočne kvantum. Ale keď prehodím občas pár viet s nejakým švajčiarskym zákazníkom (a nie je ich veľa), tak zatiaľ každý v tom množstve cudzincov videl problém. Tolerovať ich budú, aj keď len navonok, lebo tak sa to patrí, tak ich učí politická korektnosť a kontaktu s nimi sa pri tom množstve aj tak nevyhnú. A mám pocit, že sem prichádzajú len cudzinci, ktorí majú naozaj záujem pracovať, lebo sociálny systém vo Švajčiarsku nikomu nedovolí len tak parazitovať, teda určite nie v takej miere ako napr. v spomínanom Nemecku. Oni sa ilegálneho prisťahovalca síce ujmú, dostane jedlo, ubytovanie a vreckové, ale len určitú dobu. Potom si musí nájsť prácu (alebo mu ju nájdu?) a tie peniaze, ktoré dostal (alebo aspoň podstatnú časť), mu strhávajú z výplaty. To bude asi ten dôvod, prečo pre ilegálov aj napriek vysokej životnej úrovni nie je Švajčiarsko také atraktívne. Proste tu platí, že bez práce nie sú koláče. Cudzincov, ktorí sem prišli za prácou a lepším životom, tu ale neustále pribúda a tvár krajiny sa nenávratne mení. A je žiaľ asi len otázkou času, kedy bude klesať aj povestná švajčiarska životná úroveň, keďže cudzinci si so sebou prinášajú pochopiteľne svoju kultúru a mentalitu a tým pádom aj návyky. Pri súčasnom množstve cudzincov by Švajčiarsko nezachránilo, ani keby hneď v tomto momente prestane dávať možnosť cudzincom ísť sem pracovať a žiť. Už je pravdepodobne neskoro aj keby nikto ďalší nepribudol, keďže natalita neeurópskych cudzincov je vyššia. Takže zbohom Švajčiarsko ako ho poznáme, zbohom stará dobrá Európa. Vzor by som teda

zo Švajčiarov nerobil, určite nie vo všetkom. Ich demokracia mi je ale sympatická. Priama demokracia je jedinou demokraciou, ktorá dnes aspoň z časti naplňuje význam toho slova. Vo Švajčiarsku sa ročne koná viac ako 200 referend. Nevieť si predstaviť, že by toto bolo možné na Slovensku a ako by to dopadlo. Naučiť ľudí zúčastňovať sa referend by bol asi tvrdý oriešok. Švajčiari sú ale na to zvyknutí, oni majú povinné referendá už skoro 200 rokov. A tvorenie zákonov občanmi poznajú od 13. storočia. Takže to je ďalší z dôvodov, prečo je tu taká vysoká životná úroveň. Priama demokracia a neutralita. Ich model demokracie a ich sociálny systém nie sú zlé, ale zavádzanie do praxe u nás, by sa stretlo s veľkými problémami. Možno by to za

tú námahu stálo, ale zároveň by bolo náročné vyhnúť sa pádu do multikultúrneho bahna, hlavne pod vplyvom médií. Ich politika by sa nezmenila, stále by boli ovládané z úzadia. Pod ich vplyvom by sa asi v referende nedosiaholo otvorenie hraníc pre cudzincov len v rámci turistického ruchu. V tomto prípade som značne pesimistický (realistický).

Dnes je nepomerne jednoduchšie dostať sa k najrôznejším študijným materiálom v porovnaní s obdobím, kedy naša generácia dospievala. Čo ma však zaráža je fakt, že navzdory oveľa lepším možnostiam je úroveň vedomostí u tzv. nacionalistov stále nízka, až tragická. Čím to je?

No myslím si, že je to paradoxne práve tým, že sú tie možnosti lepšie. Internet je zabíjak času. Teda hlavne sociálne siete. Ľudia nemajú čas hľadať zmysluplné informácie, keď sú zaneprázdnení tými čo dostávajú sami od seba sociálnymi sieťami. Problém je, že to je veľakrát len bulvár, zábava, reklama, alebo propaganda. Prípadne len nejaké krátke správy zo sveta. Na nejaké rozširovanie si vedomostí či štúdium už nezostal čas, všetko zožerie vlastne zábava. Viem to posúdiť, pretože mne sa to tiež nevyhlo a sám si to uvedomujem. Každopádne ešte som nezabudol čítať aj knihy, len ich čítam oveľa menej ako kedysi. Pamätám si na časy keď sme lačne hltali všetky nekonformné informácie, ku ktorým sme sa vedeli pracne dostať. Požičovali sme si knihy časáky brožúry. Kopírovali si ich.

Prípadne ich zháňali a nakupovali cez rôznych kamošov a známych. Alebo sme číhali, kde sa čo vydalo také čo by mohlo byť zaujímavé a politicky nekorektné. Potom prišiel internet a zo začiatku sme to vedeli krásne využiť. Existovali rôzne internetové nacionalistické stránky, či internetové knižnice, ktoré ponúkali na stiahnutie rôzne preložené publikácie - knihy, články apod. Samozrejme občas boli tie stránky rušené. A ich tvorcovia prenasledovaní. Ale veľakrát sa neskôr zas obnovili, alebo sa vytvorili nové s podobným obsahom. Proste človek čo mal záujem, tak si vedel vyhľadať veľmi zaujímavé veci. Ale neskôr prišli sociálne siete a postupným „zdokonaľovaním“ začali žrať toho času viac a viac. Veď vlastne na to boli vytvorené, aby si na nich strávil čo najviac času. A nesmiem

zabudnúť spomenúť rôzne weby, čo ponúkajú on-line filmy a seriály. Človek vie naozaj zabíť všetok svoj voľný čas sledovaním seriálu (to mám tiež z vlastnej skúsenosti). A potom na druhej strane existujú nacionalisti, ktorí nikdy nemali nejaký veľký záujem sa akýmkoľvek smerom vzdelávať. A takí boli vždy, aj vtedy a aj teraz. Len dnes je ten nezáujem väčší práve kvôli sociálnym sieťam a nepochopiteľnejší práve kvôli ľahšiemu prístupu k informáciám.

Moderný človek je stádovitý živočích. Iste, dá sa namietat', ale predsa len, nachádzaš s nejakou z aktívnych organizácií u nás alebo v Európe, hlbší názorový prienik?

No nad tým ani nemusím rozmýšľať. Z aktívnych sú pre mňa jednoznačne špičkou Casa Pound Italia + Blocco Studentesco a Generation Identitaire. Tento typ aktivizmu mi proste učaroval. Niekedy až žasnem nad tým, ako sa veci vlastne dajú robiť. Fakt

úžasné! Na Slovensku to boli v minulosti už spomínaní Autonómni Nacionalisti.

Vnímaš výrazný rozdiel vo vnímaní názorovej slobody pred dvadsiatimi rokmi v porovnaní s dneškom?

No vlastne ani nie. Myslím že tá nesloboda je rovnaká. Len prostriedky akými sa presadzuje, sú oproti minulosti účinnejšie. Zákony u nás vždy popierali slobodu prejavu, aj keď je pravda, že ich ešte sprísnil. Každopádne represie, procesy a tresty tu boli aj vtedy, len dnes majú oveľa viac možností. Aj kvôli už spomínaným sociálnym sieťam, technológiám a väčšiemu počtu udavačov, ktorých im médiá vychovali. Človek si dnes len musí dávať väčší pozor na hubu, ako pred tými 20timi rokmi.

Jozef Benedikovič
jozef.benedikovic@reconquista.sk

DANKO A ŽIDOVSKÝ SUPREMACIZMUS

Čo by ste si myleli o uznesení, ktoréby chránilo iba určitú presne zadefinovanú skupinu občanov, dalo im nadpráva, praktickú nekritizovateľnosť a väčšiu ochranu ako ostatným občanom vašej republiky? Zájdime ešte ďalej. Čo ak by to neplatilo iba na vybranú skupinu občanov, ale "nadradení" a zákonom chránení, by boli voči vám aj príslušníci tejto skupiny po celom svete, vrátane ich národného štátu? A to ešte nie je koniec! Členom tejto skupiny by sa človek nemohol stať na základe pocitu svojej identity, ale musel by sa do nej narodiť a to z náboženského hľadiska jedine po krvnej línii matky. Ako by toto nazval normálne uvažujúci človek? Rasizmom? Šovinizmom? Supremacizmom? Nemali by si byť všetci občania pred zákonom rovní? Nemali by platiť práva a povinnosti bez rozdielu pohlavia, náboženstva, sociálneho postavenia a národnej či rasovej príslušnosti pre všetkých rovnako?

Ak vám to príde zvláštne, nevhodné pre 21. storočie, alebo dokonca choré, tak vedzte, že práve takéto privilégiá sa snaží pre určitú časť našich a cudzích štátnych občanov presadiť prijatím uznesenia Národnej rady Slovenskej republiky jej predseda Andrej Danko! Pod rúškom boja proti antisemitizmu sa snaží pre židovskú národnosť a náboženskú skupinu žijúcu nielen v SR, dosiahnuť medzinárodnú akceptáciu ich nedotknuteľnosti a zabrániť akejkolvek kolektívnej kritike. Áno, hádzať kolektívnu vinu na kohokoľvek je nepripustné. Ale prečo potom toto uznesenie neprijme rovnaký princíp pre všetkých rovnako? Aj pre Slovákov, Maďarov, Rusínov, Cigánov, kresťanov, moslimov, alebo dokonca komunistov, nacistov a podobne...

Andrej Danko sa pre tento krok rozhodol po štátnej návšteve Izraela a svojimi vlastnými slovami to popisuje ako splnenie sľubu svojmu priateľovi, predsedovi izraelského parlamentu - Knesetu. Ako by tieto požiadavky nazval príslušník židovskej náboženskej a národnostnej skupiny, ak by v texte uznesenia slovo Žid a Izrael, vymenil navrhovateľ za slovo Slovák a Slovensko, prípadne antisemitizmus za antislovakizmus a žiadal o prijatie? To si môžeme iba domyslieť. Ale domnievam sa, že by to bez diskusie zmietli zo stola. Danko sa dokonca nechal počuť, že my, Slováci, sme historickým dlžníkom Izraela! Tu určite naráža na prijatie protizidovského zákonodarstva v období Prvej SR. Pozoruhodné je, že zrazu u Danko nastal takýto obrat a nám Slo-

vákum chce vnútiť kolektívnu vinu za niečo, s čím absolútna väčšina nášho dnes žijúceho národa nemá vôbec nič spoločné. Nie je paradoxné, že kolektívnu vinu Židov a ich potrebu nadštandardnej ochrany popiera práve prisudzovaním kolektívnej viny Slovákom?

Ako si môže dovoliť jeden politik opitý mocou, toho času žiaľ predseda parlamentu, predložiť do NRSR uznesenie, ktorým zvýhodní jedno promile občanov našej republiky a učini ich, aj ich súkmeňovcov po celom svete, nekritizovateľnými nadľuďmi? Pýtam sa, akým právom môže ústavný činiteľ žiadať pre skupinu občanov na základe ich etnického, alebo náboženského pôvodu nadpráva a postaviť ich nad ostatných občanov, čím vlastne popiera ústavu SR? Ako môže žiadať nekritizovateľnosť iného štátu a dokonca umožniť našim občanom hájiť záujmy cudzieho štátu pred vlastným, bez akejkoľvek možnosti poukázať na to? Prečo tento človek uvažuje na náš národ pocit kolektívnej viny za niečo, čo sa nás vôbec netýka a s čím dnes žijúci občania nemajú vôbec nič spoločné? Ako si môže dovoliť upierať nám naše základné ľudské práva a slobody na názor, politické, alebo náboženské čítanie? Ako môže zákon demokratickej krajiny pod rúškom ochrany nedotknuteľnosti vecí minulých zabrániť vedeckému, alebo historickému bádaniu akejkoľvek udalosti? Dostal snáď Danko ponuku, ktorá sa neodmieta? Tento návrh uznesenia NRSR je totiž evidentne namierený proti občanom Slovenskej republiky. Na jeho základe bude možné následne prijať legislatívu, ktorá pod hrozbou trestu zakáže vysloviť odpovede na nasledujúce otázky: 1. Ak bude v konkrétnom prípade skutočným vlastníkom banky, podnikateľského subjektu, mimovládnej organizácie, či členom politickej strany príslušník židovskej komunity, budeme to môcť šíriť pismom, alebo slovom? 2. Čo z toho, čo židia preukázateľne spáchali, im budeme môcť prisúdiť? 3. Bude nám zakázané skúmať historické udalosti a mať iný názor na ich priebeh a všetko s nimi súvisiace, vrátane ich rozsahu, technickej uskutočniteľnosti, výnosov súdov a

pod.? 4. Bude nám zakázané skúmať pozadie vzniku štátu Izrael, pochybovať o existencii sionizmu a zločinoch na Palestínčanoch? 5. Budeme môcť kritizovať slovenských židov, ktorí presadzujú záujmy štátu Izrael na území Slovenskej republiky, aj keď nie sú v súlade so záujmami Slovenskej republiky? 6. Zakážu nám poukazovať na rasistické a aparteidné praktiky v Izraeli? 7. Bude nám zakázané tvrdiť, že židia ukrižovali Ježiša Krista, alebo spájať kabalú a jej praktiky so židovstvom a židmi? 8. Bude nám zakázané polemizovať o izraelskej politike a porovnávať ju s iným, napr. autoritárskym režimom? Danko sa snaží navodiť dojem, že povyšovať jednu skupinu obetí nad druhú je v poriadku. Tvrdí, že ten istý zločin spáchaný na dvoch ľuďoch je treba posudzovať dvojako. Že jednu krivdu treba chrániť zákonom a druhá je krivdou nižšej kategórie. Výsledkom jeho snaženia by bola nerovnosť pred zákonom na základe etnicity a účelové zvýhodňovanie úzkej skupiny občanov. V Izraeli nemajú uznesenie o ochrane Slovenska a Slovákov a pokiaľ mi je známe, ani sa ho nechystajú prijať. Existuje teda na Slovensku dôvod na zvýhodnenie jedného etnika nad druhého? Už teraz sú v legislatíve SR prijaté dostatočné zákony na ochranu menšín a to dokonca aj zákony výrazne okliešťujúce základné princípy demokracie a slobodného bádania. Každý, kto podporí takéto uznesenie, ide proti Slovensku, proti Slovákom. Ak bude Danko vo svojej snahe úspešný, môžeme sa rozlúčiť s právom na vlastný názor.

Michal Laššák

Zdroje:

Národná rada Slovenskej republiky – Parlamentná tlač 1125 / 19.9. 2018 // Návrh poslancov Národnej rady Slovenskej republiky Andreja DANKA na prijatie uznesenia Národnej rady Slovenskej republiky k pracovnej definícii antisemitizmu vypracovanej Medzinárodnou alianciou pre pripomínanie holokaustu (IHRA) a prijatej jej 31 účastníkymi štátmi (vrátane Slovenskej republiky) dňa 26. mája 2016 v Bukurešti.

Ak už máme vybratú lokalitu, cieľ, disponujeme zdrojmi a potrebným ľudským kapitálom, potom prichádza to hlavné - koniec teórií a uvádzanie nadimenzovaného modelu do praxe. Práve tu sa ukazuje, že ide o najzložitejšie a najťažšie obdobie. Zrazu sa ocitáme v postavení misionárov v rozvojových krajinách, prípadne môžeme zažiť na vlastnej koži pocit, akí mali kolonisti prichádzajúci do dosiaľ neobývaných končín, so všetkým čo k tomu patrí - neznalosť prostredia, pomerov a domorodcov. Akákoľvek dokonalá teoretická príprava nutne narazí na problémy (viac či menej), ktoré sa vopred nedali predpokladať.

V prípade sídelnej komunity ide o zmenu zásadnú, spojenú so zmenou bydliska, okolia či práce. Nemusi to byť nevyhnutne tak, no v prípade spomínaných štyroch typov komunít z predchádzajúcich častí, tomu tak je. Práve v tomto období mnoho dovtedy nadšených komunitárov stratí odhodlanie a buďto zvolí vyčkávaciu taktiku s cieľom vidieť ako to dopadne – ak dobre, pridám sa, ak zle, budem môcť povedať - vidíte, preto som do toho nešiel, lebo som pochyboval o úspešnosti projektu. Druhá skupina váhavcov sa zľakne chystanej zmeny a súvisne s rôznymi výhovorkami (teraz nemôžem, nedá sa mi, atď.). Tí napokon ani nemajú záujem do takejto radikálnej životnej zmeny ísť.

Model ovládnutia určitej územnej jednotky prostredníctvom komunity sa realizoval len prostredníctvom komunity Žakovce. Tam však ide o model nie nepodobný rozvoje

pomoci, ktorý je síce obdivuhodný, avšak nekopírovateľný pre potreby komunitných identitárov. Sotva možno pokladať za cieľ komunitných identitárov pomáhať v stavbe cigánskych príbytkov a podobných aktivít. Rozvojová pomoc má svoju výhodu v tom, že je projektom sociálnym a sčasti ideologickým (presadzovanie kresťanstva a priamo konkrétnej cirkvi), pričom univerzalizmus kresťanstva síce vidí národy či rasy, avšak pre neho nehrajú rolu, keďže všetci kresťania sú bratia a sestry. Čiže senegalský kresťan je slovenskému bratom, avšak slovenský liberál či ateista mu bratom nie je, hoci sú z jedného národa. U komunitných identitárov je tento problém ešte zložitejší. Nielenže nemá senegalských bratov a sestry, lebo ho s nimi nič nespája, on nemá bratov ani slovenských komunistov a ďalšie odnože svetovej internacionály. Má nanajvýš bratov a sestry z iných

komunitných identitárnych hnutí, predovšetkým z rovnakého civilizačného okruhu. A má predovšetkým nespočítateľnú množinu nepriateľov a odporcov. Práve z tohto dôvodu je veľmi ťažké ovládnuť hoci i obec bez toho, aby sa tam museli importovať rovnako nalaďení komunitní identitári.

V zásade možno privoliť k dvom možnostiam:

1. Ľahšia alternatíva – tzv. Mišúnov model – ovládnutie obce účelovo dosadenými osobami s trvalým pobytom, ktorí v obci len volia a majú trvalý pobyt, inak v obci nežijú.
2. Ťažšia alternatíva – tzv. Pánisov model – ovládnutie obce rovnako účelovo dosadenými osobami s trvalým pobytom, ktorí však v obci reálne i žijú.

Keďže prvá alternatíva sa nerealizovala, môžeme sa k nej vyjadriť len teoreticky. Teda teoreticky: voľby by skutočne dopadli tak, že by sa M. Mišún stal starostom, jeho ľudia by disponovali väčšinou v zastupiteľstve. Následne by mohol zamestnať i niekoľkých ďalších, či už ako pracovníkov obecného úradu, obecnej polície a podobne. Tým by sa do obce aj fyzicky dostal určitý počet komunitárov (určite by sa našli takí, ktorí by do toho išli). Otázne je, čo by sa dialo ďalej a či by to týmto i neskončilo. Mať prácu, postavenie a zamestnanie je vec jedna, ideový boj vec druhá. Ako by prijali tieto zmeny na úrovni štátu vieme, dôležité by bolo, ako by tento fakt prijali starousadlíci. Najmä ak by došlo k personálnym zmenám takého charakteru, kedy by boli starousadlíci vytlačení zo svojich dovtedajších zamestnaní a postavení – pričom treba mať na zreteli, že obec je príliš malá jednotka v porovnaní s krajom, ťažšie sa tu čokoľvek utají a rovnako i dopady sú citeľnejšie ako vo väčšom spoločenstve. V porovnávaných prípadoch to v ani jednom nedopadlo dobre. Obec Stará Kremička v rukách nominantov SNJ sa nestala vzorovou nacionalistickou dedinou, naopak, oslavovala SNP. Formálne

v rukách nominantov SNJ bola, avšak nemal ich kto ideovo viesť a hlavne je otázne, do akej miery bol onen nacionalizmus autentický. M. Kotleba vo funkcii župana tiež neobstál, keď mu boli zo strany štátu a oligarchie hádzané všemožné polená pod nohy, rovnako tak i masírovaná verejná mienka. S. Pánisovi sa takisto nepodarilo ovládnuť Hronský Beňadik. Na rozhodujúcich pozíciách získal veľa vplyvných priateľov, ale rovnako tak i nepriateľov a v jednom období (2006 - 2010) bol bez vplyvu a v totálnej defenzíve. Na základe uvedeného môžeme dôvodne predpokladať, že pokus o komunitu podľa M. Mišúna by skončil obdobne: starousadlíci by boli huckaní proti „fašistickému“ vedeniu obce (obec pod vedením Mišúna by sa nedostala k žiadnemu grantu, či podpore zo strany štátu) a tak by zrejme stagnovala, pričom za stagnáciu by bol obviňovaný práve Mišún so svojou komunitnou väčšinou. Ďalšie voľby by boli v znamení mobilizácie, zjavil by sa i nový Lunter a zaiste by sa prikróčilo tiež k účelovému nahlasovaniu trvalých pobytov - tentoraz však z tábora Mišúnových odporcov. Takže nie je vylúčené, že obyvateľom Čičmian by sa stal načas i Mihály s Chmelárom, či Flašíková, aby zas po niekoľkokrát postavili „hrádzu proti fašizmu“. Áno, obec dokážeme získať i obsadiť, to je už v prípade minimálne Starej Kremničky a Kotlebovského županovania viac než zrejmé. Ako sa však ukazuje, vyhratý zábor nedokážeme udržať a tak sa pakujeme po určitom čase preč z vybojovaných pozícií, napodobňujúc tak ťaženie Wehrmachtu na Moskvu, ktoré sa skončilo v uliciach Berlína. Hoci sa to nezdá, kataklizma nie je nepodobná. M. Mišún dnes môže byť rád, že od realizácie zámeru komunity v Čičmanoch upustil, lebo z tohto zápasu by vyšiel ako porazený. Vtedy (2012 - 2013) sme totiž nevedeli čo vieme dnes a metódy jeho diskreditácie by boli podobné. Na základe uvedeného môžeme uzavrieť, že tento model je síce funkčný, ale len dočasne - teda do najbližších volieb, po ktorých pre komunitárov nezačnú práve dobré časy. Ak by sa však niekto rozhodol

ísť týmto modelom, ukazuje sa ako funkčný, no len na krátke obdobie. Navyše by sa musel vysporiadať s odstrihnutím od verejných financií, robením všemožných kontrol a prenasledovaním na každom kroku. Zároveň pre udržateľnosť tohto modelu by bolo potrebné zabezpečiť a udržať voličov, pričom nie je isté, že protistrana by nepristúpila k obdobnej metóde. Napokon, vytvorenie komunity sa nemá chápať ako záležitosť jedného funkčného obdobia, za ktoré sa sotva niečo naštartuje, ale ako záležitosť dekád. Tento model komunity reaguje na okamžitú situáciu, avšak nepredpokladá budúcnosť. Je nám nanič, ak budeme pánmi obce 4 roky, keď sa z nej budeme musieť následne porúčať. Tak ako je nanič majetok boháčovi, ktorý ho celý život zhŕňa, keď pri tom zabudne na výchovu potomstva a to ho následne premárni. Cieľom vytvorenia komunity a jej udržania nie sme ani tak my, ale nastupujúca generácia, či priamo naše deti. Nanič nám bude úrad, obec i komunita, keď naše deti budú v područí štátnej ideológie, ktorá chce za naše peniaze vychovať priamo v našom dome vnútorného nepriateľa papagájujúceho iracionálne a protiprírodné tézy

dnešnej internacionály.

Druhá tzv. ťažšia alternatíva spočíva v ozajstnom komunitnom živote. Zahŕňa nielen účelové prihlásenie sa na trvalý pobyt, ale aj reálne žitie so všetkými dôsledkami. Je i náročnejšia na prípravu. Na rozdiel od Mišúnovského modelu totiž nepracuje na revolúcii zhora, ale zdola. Teda v prostredí sa nejaký čas žije, spoznáva sa, nadväzujú sa známosti a kontakty so starousadlíkmi, zisťuje sa miera ich použiteľnosti či náklonnosti, akceptácie, ale rovnako tak i výhrad či odmietania. Tento “predvýskum” je veľmi potrebný na zistenie názorov a orientácii v danej populácii, kvôli zhodnoteniu prognózy vývoja komunity. Samotné usadenie sa nemá charakter invázie, ale je pozvoľné, komunitní kolonisti neprichádzajú ako intervenčné jednotky, ale prirodzenou cestou, čo zamedzí negatívnemu vnímaniu ich prítomnosti. Ideálne je, ak sa v tejto fáze podarí zabezpečiť niekoľko nehnuteľností - v niektorých oblastiach možno zakúpiť nehnuteľnosti v prijateľných cenách. Využitie bude spočiatku len víkendové, ráta sa s tým, že pôjde o staršie nehnuteľnosti vyžadujúce si neraz svojpomocné opravy, ktoré

by sa mali realizovať zapojením sa členov komunity. Tu dochádza k ďalšiemu sa spoznávaniu, prehlbovaniu súdržnosti, či naopak – k odhaľovaniu rozdielov, rozporov, prípadne prehodnoteniu vnímania komunity a členstva v nej. Táto fáza sa nedá zovšeobecňovať, nakoľko je pri každom komunitnom plánovaní iná a nejestvuje rovnaká šablóna, preto možno vychádzať len z toho, čo realizované bolo, napríklad v Hronskom Beňadiku. Aj tu sa vedenie komunity schádzalo často, niekedy i každý víkend, spoločne plánovali i pracovali, vznikali nové priateľstvá a spojenectvá, komunita sa utužovala. Vrcholom boli každoročné júlové Dni panovníka Rastislava, kam prichádzali prívrženci komunity v podstate z celého Slovenska a niektorí sa len v tieto dni v roku stretli spoločne, iní viackrát. Vedenie komunity so širším členstvom zabezpečovalo podmienky pre rozvoj a chod komunity a pripravovalo životné podmienky pre príchod nových komunitných kolonistov. Sľubný rozbeh z rokov 2004 – 2006 bol ale náhle zastavený, po nepriateľstve s novým vedením obce sa

prešlo do defenzívy a štyroch rokov stagnácie. Aj vinou tohto zapotáčania sa prví komunitní kolonisti začali v Hronskom Beňadiku usádzať až po roku 2008. Ani v tom čase, ani po roku 2010 však stále nebola infraštruktúra v stave, aby sa mohla komunita plnohodnotne rozvíjať. Neustále sa teda žilo v provizóriu, čo mnohých unavovalo, iných naopak posilňovali ťažké podmienky, čím získali odolnosť a stratili pocit nepohodlia. Postupom času však veľa komunitných prívržencov ochladlo, alebo úplne odpadlo z rôznych príčin (aj nesúvisiacich priamo s komunitou) a tak sa miera záťaže, povinností a zodpovednosti presúvala na stále menší okruh komunitných kolonistov, čo nie mnohí zvládali. Napokon sa dospelo do štádia, kedy nebolo možné už i z fyziologického hľadiska uniesť toľko povinností a záťaže a plniť stanovené ciele. To sa však nestretlo s pochopením u vodcu komunity, ktorý tvrdošijne trval na svojich cieľoch, veriac, že sa podaria naplniť aj oslabenému torzu komunity. Keď zistil svoj omyl, bola komunita už zdecimovaná vo všetkých

smeroch - fyzicky, psychicky i finančne. Tieto neúmerné záťažé spojené s neustálym stresom z nepriateľsky naladeného prostredia, pocitu frustrácie z nenaplnených cieľov a takmer žiadnych pokrokov, spojené s neustálym hádzaním polien pod nohy od nepriateľskej samosprávy, mali za následok postupný rozklad a rozpad komunity. A hoci sa po roku 2010 podarilo získať znova stratené pozície, hoci sa podaril posun i v infraštruktúre, ľudský potenciál sa trestuhodne premrhal a stenčil sa na minimum. Cieľ komunity v ovládnutí obce sa nepodarilo naplniť, ale na to neboli dosiaľ vytvorené ani podmienky. Organizácia veľkolepých podujatí sa zmrštila do uzavretého komplexu komunity, ktorý je súkromným vlastníctvom jej vodcu. Za čas trvania komunity sa podarilo získať mnoho nehnuteľností, avšak reálne len jeden člen komunity dodnes pôsobí v Hronskom Beňadiku, pričom už nie je v spojení s Pánisom. Ten vlastní niekoľko nehnuteľností, ktoré napriek tomu zivajú prázdnotou, chátrajú, hoci tomu do roku 2009 tak nebolo. Istý čas (2006 - 2009) bolo prevádzkované i Turisticko-informačné centrum spojené so starožitníctvom v centre obce, ako predvoj neskorších plánov vybudovania komplexných turistických služieb. Dnes je dobudovaná reštaurácia s ubytovaním, ktorá však je len pre členov komunity, prípadne pri podujatiach aj pre širšiu verejnosť, hradný areál je stále neukončený, aj keď použiteľný pre účely komunity. V roku 2018 možno skonštatovať, že základňa pre cieľ komunity podľa S. Pánisa je dobudovaná a pripravená k využitiu, čo trvalo neuveriteľných 15 rokov. Za ten čas sa veľa podarilo a veľa nepodarilo. Azda najväčší problém je, že komunitnú základňu a nehnuteľnosti nemá kto využívať a je otázne, či v budúcnosti nastane v tomto smere posun či prielom. Pritom myšlienka to nebola a nie je vôbec zlá – je tu možnosť tvorby pracovných miest vo viacerých odvetviach - turistický ruch, ubytovacie a gastronomické služby, administratíva, organizácia podujatí a sprievodcovská služba, poľnohospodárstvo a živočíšna výroba, vinohradníctvo, autodoprava,

maloobchod či stavebníctvo - teda priamo vytvorenie spoločnosti so širokým záberom, ktorá by bola pomerne výrazne sebestačná. V takýchto podmienkach potom nie je ani nutné politické ovládnutie obce, je totiž viac než pravdepodobné, že vedenie obce by sa samo naklonilo na stranu komunity, prípadne i starousadlíci by komunitu vnímali pozitívne, najmä ak by z nej mali osoh. Týmto spôsobom získaná dôvera by sa mohla prejavíť aj tak, že členovia komunity by získali politickú moc v obci od samotných starousadlíkov a nebola by potrebná účelová intervencia zhora. Tento model sa v Hronskom Beňadiku darilo naplňovať v rokoch 2003 – 2005, potom prišli prvé otrasy a s nimi dokonca zemetrasenia, ktoré sľubne sa vyvíjajúcu komunitu zrazili na kolená. Ako som písal v predošlej časti, leví podiel na neúspechu komunity má práve vodcovský princíp a osoba vodcu, ktorá toto nivočenie niekedy priam zbytočne na seba privolala. Na druhej strane je potrebné dodať, že nebyť osoby vodcu komunity, len veľmi ťažko by sa dokázalo vybudovať to, čo sa vybuďovalo a taktiež získať toľko nehnuteľností, keďže temer nik z vtedajšej komunity nedisponoval toľkým voľným kapitálom. Napriek tomu z realizácie zámeru sa podarilo dosiaľ len torzo. Naopak, toľko propagovaná idea bola dokonca ukradnutá a 2 km od Pánisovej základne vznikla tzv. Tekovská kúria – priamo pri rýchlostnej ceste R1, presne podľa plánov a vízií S. Pánisa, len nie v jeho rukách. Logickým ďalším krokom v budovaní komunity by bolo konečne vdýchnutie duše projektu, pre začiatok trebárs sfunkčnením reštaurácie U statočného rytiera, či znovuvytvorením Turisticko-informačného centra, aby sa mohlo v projekte pokračovať ďalej. Je však otázne, či sú na to ľudské zdroje a či ostáva dosť ľudských síl na dokončenie začatého. Teoretický rámec plánovania, aký spomínam na začiatku, totiž narazil na tvrdú realitu. Aj s tým je nutné rátať pri tvorbe komunity. Skutočnosť zrejme často predbehne naše očakávania.

Slavomír Hromada

slavomir.hromada@reconquista.sk

TITANI A PRÍCHOD TITANSKÉHO VEKU

Esej Toma Suniča o diele Friedricha Georga Jüngera

Po úvode k tomuto článku nasleduje môj preklad niekoľkých pasáží z posledných dvoch kapitol málo známej knihy od Friedricha Georga Jüngera *Die Titanen* (The Titans, 1944). F. G. Jünger bol mladším bratom Ernsta Jüngera a napísal rozsiahle diela venujúce sa starovekej gréckej mytológii. Jeho štúdie o význame *Prométeizmu* a *Titanizmu* sú nevyhnutné pre lepšie pochopenie ničivých účinkov modernej viery v pokrok a úlohy technológií v našich postmoderných spoločnostiach. Mimo nemecky hovoriacich krajín zostáva práca F. G. Jüngera do značnej miery neznáma, aj keď mala rozhodujúci vplyv na jeho známeho brata Ernsta Jüngera. Niektoré časti ďalšieho diela F. G. Jüngera, *Griechische Götter* (The Greek Gods, 1943), s podobnou tematikou a obsahujúce aj niektoré pasáže z *Die Titanen*, boli nedávno preložené do francúzštiny (*Les Titans et les dieux*, 2013).

V stopách Friedricha Nietzscheho a po boku so stovkami nemeckých filozofov, spisovateľov, básnikov a vedcov, ako sú Martin Heidegger, Oswald Spengler, Carl Schmitt, Ludwig Clauss a Gottfried Benn, ktorých práce sa po druhej svetovej vojne stali predmetom kriminalizácie zo strany kultúrnych bolševikov a tzv. frankfurtskej školy, môže byť aj dielo F. G. Jüngera v podstate zaradené do kategórie „konzervatívnych kultúrnych revolucionárov“, ktorí charakterizovali politické, duchovné a kultúrne podnebie v Európe medzi dvoma svetovými vojnami.

Niektorí odborníci vrátane kresťanských teológov často zosmiešňujú a napádajú staroveké európske mýty, legendy a ľudové príbehy. Tvrdia, že v nich vidia len znovuoživenie európskeho barbarstva, povier a sexuálnej

promiskuity. Ak sa však laický čitateľ, alebo seriózny vedec ponorí do symboliky európskych mýtov, ba dokonca ak sa pokúsi rozlúštiť alegorický význam rozličných mýtických bytostí a scén, ako sú orfické rituály, priepasť večnej tmy Tartarus, krvavý masaker v Piesni o Nibelungoch, alebo posledná bitka Bohov v Ragnaröku, potom tieto scény nadobudnú úplne iný význam. Napokon aj v našich moderných tzv. osvietených a slobodu milujúcich liberálnych spoločnostiach sa ľudia často zamotajú do množstva bizarných infrapolitických mýtov a myriád zvláštnych hagiografických príbehov najmä tých, ktoré sa zaoberajú obeťami druhej svetovej vojny, ako aj do množstva nespočetných multikultúrnych podvodov, ktorých akceptovanie vyžaduje zákon. Kto chce teda pochopiť starobylé európske

mýty, musí v prvom rade vedieť čítať medzi riadkami a mať silný zmysel pre pochopenie metafor.

Stále je tu totiž isté nebezpečie nedorozumenia medzi nacionalistami vyznávajúcimi pohanstvo a nacionalistami vyznávajúcimi kresťanskú vieru. Slovo „pohanstvo“ nadobudlo pejoratívny význam a často sa spája s detským správaním niektorých čudáckych členov hnutia New Age, ktorí organizujú falošné sprievody a veštia z vnútorností mŕtvych zvierat. Toto je však od základu nesprávna koncepcia pôvodného významu pohanstva. K „pohanom“ alebo ešte lepšie polyteistom patrili desiatky antických mysliteľov ako Hérakleitos z Efezu, Platón a Seneka, ktorí sa vôbec nepodobali týmto moderným pozérom a samozvaným „pohanom“ uctievajúcim psy, alebo zízajúcim na západ slnka. Byť „pohanom“ znamená chápať svet nielen ako dualizmus pojmov v zmysle „buď – alebo“. Pohanský svetonázor odmieta všetky dogmy a namiesto toho sa na politické alebo historické otázky pozerá z rôznych protichodných perspektív. Obrazne povedané znamená pluralitu

Bohov aj pluralitu rôznych názorov a rôznych „právd“. Človek môže byť dobrým kresťanom, ale aj dobrým „pohanom“. V tejto súvislosti stojí za zmienku, že aj „pohan“ Ernst Jünger, starší brat F.G. Jüngera, konvertoval na katolicizmus a mal katolícky pohreb v roku 1998.

Keď F. G. Jünger publikoval svoje knihy o Titanoch a Bohoch v roku 1943 a 1944, Nemecko ležalo v troskách a odrážalo skoršie neblahé predtuchy F. G. Jüngera o blížiacom sa boji Titanov. Keďže Bohovia už odišli zo znesvätej Európy a Ameriky plných dezilúzií, bolo by dobré sa lepšie pozrieť na spiacich Titanov, ktorí kedysi úspešne bojovali proti Chaosu, len aby boli neskôr násilne zvrhnutí ich vlastným božským potomstvom.

Sú dnes spiaci Titani našou politickou možnosťou? Kniha F. G. Jüngera je dôležitá v tom zmysle, že ponúka čitateľovi návod na pochopenie možného opätovného prebudenia Titanov a na dekódovanie významu nového, rýchlo sa blížiaceho Chaosu.

Titani – strážcovia zákona a poriadku

Titani nie sú Bohovia, hoci vytvárajú bohov a tešia sa úcte ako Bohovia v Diovom kráľovstve. Svet, v ktorom vládnu Titani, je svet bez Bohov. Kto si chce predstaviť vesmír bez Bohov (grécky „kosmos atheos“), to znamená vesmír odlišný od obrazu ponúkaného prírodnými vedami, ten ho nájde vo svete Titanov. Titani a Bohovia sa navzájom líšia. Keďže sú tieto rozdiely viditeľné v ich správaní voči človeku a človek sám zažíva rozdiely v spôsobe ich vlády, dokáže na základe svojej vlastnej skúsenosti rozlišovať medzi Bohmi a Titanmi. Titani nie sú žiadne živelné bytosti bažiacie po moci, ani nepohŕdajú zákonmi; sú to skôr vládcovia nad právnym systémom, ktorého nevyhnutnosť nikdy nesmie byť spochybnená. V duchovnom zmysle slova je to tok primárnych prvkov, nad ktorými vládnu, držiac pevne opraty vo svojich rukách, ako boh slnka Hélios. Sú to strážcovia, opatrovníci a sprievodcovia prirodzeného poriadku. Oni povstávajú za Chaosom, ako to Homér opísal u Atlasa, ktorého ramená sú dlhými piliermi podopierajúcimi Zem a nebesá. Vláda Titanov zabraňuje akémukoľvek zmätku a svojvoľnému výkonu moci. Titani sú skôr silným odstrašujúcim prostriedkom proti Chaosu.

Titani a Bohovia sú vo vzájomnej opozícii. Zeus je protipólom Krona, Poseidón Okeana, Hyperión a jeho syn Hélios sú v opozícii voči Apolónovi, Koios a Foibé sú protivníkmi Apolóna a Artemis a Seléne je v opozícii voči Artemis.

Titani proti Bohom

Čo odlišuje Kronovo kráľovstvo od kráľovstva Dia? Jedna vec je istá: Kronovo kráľovstvo nie je kráľovstvom jeho syna. Synovia sú skrytí v Kronovi, ktorý prehltol tých, ktorých sám splodil a ktorí sú teda ukrytí pod jeho nadvládou, zatiaľ čo Dia pred Kronom skrýva a vychováva jeho matka Rheia v jaskyniach. Vzhľadom na to, že Kronos sa správa takýmto hrozným spôsobom, nebude jeho kráľovstvo nikdy ani kráľovstvom otca. Kronos nechce

byť otcom, pretože otcovstvo predstavuje neustálu hrozbu pre jeho vládu. Otcovstvo pre Krona znamená prípravu na jeho zvrhnutie.

Čo teda vlastne Kronos chce? Chce zachovať kolobeh statusu quo, nad ktorým vládne; chce ho udržať nezmenený. Kronos sa s ním chce pohrávať vo svojom vnútri od jednej epochy k druhej. Schopnosťou zachovať nemenný stav a vytrvalosťou, sa vyznačoval už jeho otec Uranos. Hoci sa Uranos neusiloval o to, aby sa stal Titanom, pokúšal sa pokračovať vo svojej vláde v Priestore. Uranos bol starý, nepredstaviteľne starý, starý ako kovy a kamene. Bol obdarený priam nepredstaviteľnou silou, ktorá sa priečila procesu zmeny. Ale Kronos je tiež starý. Prečo je taký starý? Môže toto kolísanie síl Titanov nadobudnúť súčasne charakter nehybného a nemenného? Áno, samozrejme, môže, ak sa na toto kolísanie pozrieme z perspektívy návratu, alebo z perspektívy opakovania toho istého. Ak sa o to pokúsime, môžeme odhaliť v tomto neustálom pohybe mechanický aspekt. Pohyb sa nám odhalí ako nemenný a neporušiteľný zákon.

Nekonečný smútok Titanov

Ako môžeme opísať utrpenie Titanov? Koľko trpia a za čo vlastne? Zvuk tohto trápenia vychádzajúci z úst prikovaného Prometea, nabáda Hermesa k posmešnými poznámkam o rovnakom správaní, ktoré je Diovi neznáme. Keďže Titani sú neustále v pohybe, musíme si ich tiež predstaviť ako bytosti, ktoré raz odídu. Ich boj je ťažký a plný úzkosti zo vzniku. A ich úzkosť znamená utrpenie. Titani sú schopní veľkolepých vecí, ale veľkolepé sú aj úlohy, ktoré im boli zadané. A pretože Titani sú bližšie k Chaosu ako Bohovia, objavujú sa prvky Chaosu medzi nimi oveľa zreteľnejšie. V Chaosu za zatiaľ neobjavuje žiadna nevyhnutnosť, pretože Chaos zostáva pre právny systém nemerateľnou veličinou. Nevyhnutnosť vyvstáva až vtedy, keď je možné ju zmerať pomocou zákonitosti, čo môžeme pozorovať v prípade Urana a Krona. Nevyhnut-

nosť neustále narastá dovtedy, kým narastá aj zákonitosť; stáva sa silnejšou, keď sa objavia zákonité pohyby, to znamená, keď sa pohyby začnú znova a znova opakovať.

Medzi titankami je tento smútok najviditeľnejší v žiali Rhei, ktorej materstvo bolo zničené. Rovnako je tento smútok viditeľný aj u Mnemosyné, ktorá neustále vyvoláva spomienky. Utrpenie tejto Titanke v sebe nesie veľkolepú vznešenosť. Vo svojej nedostupnej samote nemôže nájsť žiadnu útechu a musí sama rozmyšľať nad sebou - temným obrazom života plného bolesti. Utrpenie Titanov po ich páde sa prejavuje vo všetkej svojej sile. Zničený Titan predstavuje jeden z najväčších obrazov utrpenia. Je zvrhnutý a uväznený v hĺbinách Zeme, odsúdený na pasivitu, pričom pozná iba to, ako nieť, podopierať a bojovať s bremenom - podobne ako karyatídy.

Samofúbi Bohovia

Bohovia Olympu na rozdiel od Titanov netrpia. Sú spokojní sami so sebou; sú samofúbi. Neignorujú však bolesť a utrpenie človeka. V skutočnosti tieto bolesti a utrpenie vyvolávajú, ale na druhej strane aj pomáhajú a liečia. V epikurejskej filozofii, v epikurejskom svete šťastia pozorujeme Bohov, ktorí žijú medzi

svetmi, odlúčení od života na Zemi a oddelení od života ľudí do takej miery, že sa ich nič nedotýka a ani od nich nemôže nič vziať. Tešia sa z pokoja večnej blaženosti, ktorá sa nedá opísať slovami.

Myšlienka, že bohovia vlastne nemajú osud, je tu vysvetlená natoľko, že presahuje akúkoľvek moc i akúkoľvek bezmocnosť; je to, akoby Bohovia hlboko spali najhlbším spánkom, akoby pre nás vôbec neexistovali. Človek preto nemá potrebu o nich rozmyšľať. Musí ich len nechať blažene spať. Ale toto je filozofická myšlienka, ktorá je cudzia mýtom.

Pod vládou Krona je človek súčasťou titanského poriadku. Človek však ešte nie je v rozpore s týmto poriadkom - nie je opozíciou ustanovenou vládou Dia. Zažíva silu Titanov; žije vedľa nich. Rybár i námorník, ktorí sa odvážia vyplávať na more, sú súčasťou titanského prvku. To isté platí aj pre pastiera, roľníka a lovca v ríši Titanov. Hyperión, Hélios a Éós určujú beh ich dní, Seléne riadi ich noci. Ľudia pozorujú bežiacu Íris, vidia Hóry, ktoré tancujú a pradú po celý rok. Sledujú kroky Plejád a Hyád na oblohe. Uvedomujú si vládu veľkých titanských matiek Gaie, Rhei, Mnemosyné, ako aj Gaie-Themis. Nad týmto všetkým vládne a panuje prastarý Kronos, ktorý vedie záznamy o tom, čo sa deje na ob-

lohe, zemi a v moriach.

Titánská nevyhnutnosť verus osud Bohov

Priebeh ľudského života je neoddeliteľne spojený s titánskym poriadkom. Život s ním tvorí jeden celok a priebeh ľudského života nemožno od neho oddeliť. Je to tok času, plynutie roka, plynutie dňa. Príliv aj hviezdy sú v pohybe. Tento proces pripomína neustály tok rieky. Kronos nad ním vládne a zabezpečuje jeho kolobeh. Všetko sa vracia a všetko sa opakuje - všetko je rovnaké. Toto je zákon Titanov; to je ich nevyhnutnosť. V ich pohybe sa prejavuje prísny cyklický poriadok. V titánskom poriadku dochádza k pravidelnému cyklickému návratu, ktorému nikto nemôže uniknúť. Život človeka je odrazom tohto cyklického poriadku; neustále sa točí v Kronovom titánskom cykle.

Na rozdiel od polobohov a hrdinov nemá človek v tomto svete žiadny osud. Diovo kráľovstvo je plné života a skutkov hrdinov, ktoré ponúkajú nevyčerpatelný zdroj pre piesne, eposy a tragédie. V Kronovom kráľovstve však nie sú hrdinovia; nie je tu žiadny Hrdinský vek. Pre človeka nepripravili Kronos a Titáni žiadny osud; ani oni sami ho nemajú. Má snáď Hélios, má Seléne alebo Éós osud? Kdekoľvek vládnu pravidlá titánskej nevyhnutnosti, tam nemôže existovať osud. Ale Bohovia sú tiež zbavení osudu všade tam, kde prevláda božská nevyhnutnosť, všade tam, kde človek chápe Bohov spôsobom, ktorý im neprotirečí. Človek, ktorý sa postaví Bohom na odpor, už osud má. No človek, ktorý sa vzoprie Titanom, zahynie, stane sa obeťou katastrofy.

Môžeme však povedať, že čokoľvek sa človeku stane pod vládou Titanov, je oveľa menej závažné ako to, čo sa mu stane pod vládou Bohov. Bremeno človeka je oveľa ľahšie...

Čo sa stane, keď sa Bohovia od človeka odvrátia a nechajú ho napospas? Vždy, kde sa ľudom nenechajú spoznať, vždy, keď ich záujem o človeka ochabne, vždy, keď sa ľudský osud začína a končí bez nich, deje sa tá istá

vec. Vracajú sa titánske sily a presadzujú svoj nárok na vládu. Tam kde nie sú Bohovia, sú Titáni. Toto je nemenný zákon, pred ktorým nemôže nikto uniknúť, nech by šiel kamkoľvek. Titáni sú nesmrteľní. Sú tu vždy. Vždy sa snažia obnoviť starú vládu svojej stratenej sily. Toto je sen všetkých potomkov Titana Lapeta. Zem je preniknutá a naplnená titánskymi silami. Titáni číhajú v úkryte, sú v strehu, pripravení uniknúť, zlámať okovy a obnoviť Kronovu ríšu.

Človek titanom

Čo je na človeku titánske? Titánske vlastnosti sa vyskytujú všade a je možné ich opísať mnohými spôsobmi. Titánskym je možné nazvať človeka, ktorý sa spolieha úplne sám na seba a bezvýhradne verí vo vlastné sily. Táto viera ho oslobodzuje, ale zároveň i prometeovskvy izoluje. Dáva mu pocit nezávislosti, hoci nie je zbavený arogancie, násilia ani vzdoru. Titánske je aj hľadanie neobmedzenej slobody a nezávislosti. Avšak všade, kde je toto hľadanie badateľné, objaví sa aj regulačný faktor, mechanicky fungujúca nutnosť, ktorá sa vynorí ako prirodzený korektív tohto hľadania. Toto je koniec všetkých Prometeových snáh, ktoré najlepšie pozná iba Zeus, ktorý však nepozná svet stvorený Prometeom.

Dr. Tomislav Sunić je bývalý profesor politológie, autor a člen predstavenstva Americkéj strany slobody („American Freedom Party“). Je autorom niekoľkých kníh, napríklad Proti demokracii a rovnosti : Nové európske právo („Against Democracy and Equality: The European New Right“) a Homo Americanus: Dieťa postmoderného veku („Homo Americanus: Child of the Postmodern Age“).

S láskavým dovolením dr. Tomislava Sunića preložil

Karol Takáč

V októbri si pripomenieme výročie víťazstva Karola Martela nad Ummajovcami v bitke pri Tours (Poitiers), ktoré je považované za začiatok konca moslimského vpádu do Európy. Starý kontinent v posledných rokoch čelí tak masívnej imigrácii, že je často považovaná za etnickú, kultúrnu a náboženskú inváziu. Vzrastajúca popularita protiimigračne naladených politikov Salviniho a Orbána naznačuje, že názory obyčajných ľudí sa s väčšinou pasívnymi politickými elitami rozchádzajú. Nie je toto jasný dôkaz toho, že predražený byrokratický kolos v Bruseli stráca podporu verejnosti a reálne hrozí rozpad Európskej únie?

Kevin Mc Donald: www.theoccidentalobserver.net

Ako to vlastne je? Vskutku ide o inváziu do Európy, nie však vojenskou silou, ale v dôsledku zrad európskych národov ich elitami v médiách, v politike (t. j. napríklad tým politikom, ktorí sú finančne motivovaní zapodporu migrácie) a v akademickom svete. Média neustále zvracajú propagandu o výhodách diverzity, ignorujú zločiny, zatajujú nízke študijné výsledky drvivej väčšiny prisťahovalcov a ich závislosť na sociálnej starostlivosti. Namiesto „social-class-based“ (sociálno triednej) politiky, založenej na rasovo homogén-

nej spoločnosti, sa rasa stáva najdôležitejším rozdielom v hlasovaní, pretože každá etnická skupina má svoje vlastné potreby a záujmy. V žiadnej krajine takúto inváziu nepožadovali ľudia - ich väčšinový postoj k tejto otázke bol systematicky ignorovaný. Európania začínajú uplatňovať svoje zjavné záujmy, ale demografické zmeny bude ťažké zvrátiť. V západnej Európe to pravdepodobne neskončí dobre. Verím však, že východná Európa uspeje tým, že s týmito zmenami nebude súhlasiť. Máte totiž silný zmysel pre tradíciu a silný pocit nacionalizmu, ktorý sa často sústredil na náboženstvo, a ktorý zažil komunistický život,

kde boli brutálne potláčané nacionalistické sentimenty.

Ladislav Malý: www.narodnisjednoceni.cz

Tak ako ve fyzice, tak i v sociológii platí prirodzený zákon akcie a reakcie. Orbán, Salvini, Kotleba, Okamura a ostatní, kteří varují své národy před organizovanou agresí afro-muslimů do Evropy, zatím oslovují jen ty, kteří mají podíl na jejich pravdě. Evidentně jde o bytí či zánik bílé rasy, evropských národů, křesťanské kultury a civilizace. Evropa se polarizuje, a to nejen geograficky, ale i uvnitř evropských zemí. Část evropských obyvatel vidí situaci realisticky, ta druhá, zatím ještě početnější, má dršku hluboce ponorenou v konzumu a ten a vidina falešního milosrdenství jim blokuje myšlení. Bude jen otázkou času, kdy i tito lidé procitnou. Události eskalují a blíží se k svému vyvrcholení; podobnou situaci jsme zažili v roce 1968 a Maďaři v roce 1956 – vidíme, jak se dějiny stále opakují, jsou jen jiné dějinné kulisy. Těžko predikovat, zda se Evropa roztrhne, zda V4 se osamostatní, osobně bych si tomu přál. Pak by ovšem pro nás nastal čas tvrdých jednání jak dál, bohužel V4 nic jinak nespojuje, jen odpor k bruselské byrokracii. V Evropě, kde se muslimové zachytili drábkem, bude u bílých obyvatel docházet k deziluzím, současně s tím konzumní život bude minulostí, a před obyvateli Evropy se ukáže nahý svět, který doposud odmítali vidět. Následek toho bude jasný: bude docházet k tvrdým roztržkám, neboť se bílým nebude líbit pracovat na muslimy, dojde posléze k občanské válce, která se možná rozhoří ve válku třetí světovou. Bohatý muslimský svět nedovolí „ubližovat“ svým lidem a tak se bude stále vměšovat do zemí, kde jsou jejich muslimští krajané.

Alexander Markovics: www.alexandermarkovics.at

Začneme tým, že by sme nemali automaticky zamieňať vytvorenie opozície voči EÚ s jej kolapsom. Rovnako ako víťazstvo Karola Martela v roku 732 v Tours a Poitiers nezna-

menalo koniec islamskej hrozby pre Európu, ale skôr chvíľu na výdych. Konsolidácia populistických síl v Maďarsku a Taliansku je veľkým úspechom, ale neznamenajú koniec samotnej Európskej únie. Aj obyčajní ľudia v západnej Európe môžu pomaly začať meniť názor na masovú migráciu a globálne elity, ale samotný liberálny systém to zatiaľ nespochybňuje, pretože neexistuje skutočná výzva na reemigráciu prisťahovalcov, alebo ukončenie kapitalizmu. Takže to, čoho sme v súčasnosti svedkami, je široká nespokojnosť so súčasnou kľatbou liberalizmu, kapitalizmu a EÚ, ale nie úplné odmietnutie liberalizmu a samotného kapitalizmu. Okrem toho môžeme vidieť rozdielnosti v populistickom tábore: kým existujú sily ako Orbán a Salvini, ktorí skutočne chcú ukončiť masovú migráciu a vyzývajú ako Orbán tiež k procesu repatriácie, tzv. pravicový populistu nechcú skončiť s liberalizmom v Európe, ale skôr ho stabilizovať. Dobrými príkladmi tejto dvojtvárnosti sú Wildersov PVV v Holandsku a FPÖ pod Strachem v Rakúsku. Tie strany sú úplne prestúpené pravicovými liberálmi, len hľadajú obnovu „normality“ vo svojich krajinách, ale v skutočnosti sledujú americkú hegemoniu a nevyzývajú na opustenie EÚ. Aj víťazstvo Donalda Trumpa v prezidentských voľbách viedlo k zmene americkej hegemonie. Teraz chcú USA posilniť dôveru svojich európskych vazalov, preto vodca Západu požaduje ukončenie ľavo-liberálnej globalizácie, aby bojoval proti konfliktu civilizácií. Takýto „falošný populizmus“, ktorý stelesňujú Trump, Marine Le Penová a iní, vidí jedinú hrozbu pre Európu v islamizácii a masovej imigrácii, zatiaľ čo mentálny vírus liberalizmu a kapitalizmu, ktorý umožnil túto situáciu, nespochybňujú. Ak by sa intelektuálne zbankrotovaným pravicovým liberálom, ktorí vidia riešenie všetkých našich problémov v blahobytnej pevnosti bez imigrantov podobajúcej sa na supermarket, podaril dosiahnuť ich scenár, Európska civilizácia by zrejme nezanikla v občianskych vojnách, ale pomalou smrťou spôsobenou konzumom a materializmom. Ale zanikla by.

Aby sme to zhrnuli, v súčasnosti nejestvuje nádej na víťazstvo Európskej civilizácie, ale je tu nádej chytiť druhý dych po udalostiach v roku 2015. Naším najväčším problémom je nedostatok teórie, vedomosti o tom kto je hlavným nepriateľom a prečo vlastne bojujeme. Tradičné kresťanstvo, vedomie príslušnosti k spoločnej európskej civilizácii odlišnej od Západu, následné antiimperialistické myslenie (ktoré si je vždy vedomé globálnej Americkej hegemonie) a problematika kapitalizmu, sú kľúčom k dosiahnutiu tohto cieľa. Preto si myslím, že je veľmi dôležité vytvoriť celoeurópsku sieť aktivistov a intelektuálov v duchu európskej Novej pravice. Vydavateľstvá ako Arktos, Jungeuropa z Drážďan a pripravovaný taliansky projekt Prometeo, sú prvým krokom v tomto smere. Samotným dôvodom, prečo veľkí muži ako Karol Martel dokázali vyhrať svoje bitky, bol ten, že vedeli prečo bojovať. Ak chceme vyhrať nadchádzajúcu bitku o Európsku civilizáciu, musíme byť ako on.

Radoslav - frontman kapely OLD FIRM

Dejiny nám ukazujú, aká to vtedy bola hrozba. Dnes si málokto spomenie na tieto udalos-

ti a vyzdvihne, aký to malo význam. Dokonca sa dá poukázať aj na to, že napriek hádkam medzi národmi v tej dobe sa dokázala Európa spojiť a jednotne vytiahnuť proti nepriateľovi, ktorý bol považovaný za veľkú hrozbu. To čo sa deje dnes, nie je žiadna náhoda. Je to divadlo, ktoré začalo presne podľa scenára svetových elít. Tie v skutočnosti rozhodujú o osude národov a tým aj jednotlivcov. Tieto elity nezaujíma náš názor, oni skrz politické špičky dosahujú všetky potrebné ciele k dosiahnutiu vytýčených cieľov. Exodus je organizovaný. Orbán a Salvini hlasne hovoria o tom čo Brusel ignoruje, no obávam sa, že sa ich pokúsia odstaviť, alebo aj odstrániť. Brusel už dávno stratil svoju tvár, všetko sa točí okolo zdrojov, moci, peňazí a názor ľudí nikoho nezaujíma, stráca sa už pred bránami mŕtveho spoločenstva. Netreba zabúdať, že: „Predkovia padli, aby sme my mohli žiť!“.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

NEUTRALIZOVAŤ ROZPOR MEDZI KAPITÁLOM A PRÁCOU. ČO TO ZNAMENÁ? PRÁCA JE POSLANIE ČLOVEKA, VLASTNÍCTVO JEHO ATRIBÚT. VLASTNÍCTVO VŠAK NIE JE TO ISTÉ, ČO KAPITÁL. KAPITÁL JE HOSPODÁRSKY PROSTRIEDOK A AKO TAKÝ MUSÍ SLUŽIŤ CELÉMU HOSPODÁRSTVU, NEMOŽNO HO VYUŽÍVAŤ PRE OSOBNÉ BLAHO JEDNOTLIVCA. PRE OBROVSKÉ NAHROMADENIE KAPITÁLU PLATÍ TO ISTÉ, ČO PRE PRIEHRADY, PRIEHRADY NEBOLI POSTAVENÉ, ABY NA NICH PÁR ĽUDÍ ORGANIZOVALO REGATY, BOLI POSTAVENÉ, ABY REGULOVA LI RIEKY, ABY POHÁŇALI TURBÍNY VODNÝCH ELEKTRÁRNÍ.

JOSÉ ANTONIO PRIMO DE RIVERA

www.reconquista.sk

ZELENÉ BOHATSTVO

Ekológia a všetky pojmy s ňou spojené, dnes hýbu svetom a ohňajú sa nimi takmer všetci. Od odborníkov, cez tzv. „celebrity“, až po mainstreamových politikov a aj tých čo sa tvária ako ne-mainstreamoví, o to viac sú však neomarxistickí. To, čo národne orientované strany a ich lídri proklamujú už takmer viac ako storočie; totiž, že len v zdravom prostredí sa môže rozvíjať silná populácia zdravého národa; objavili práve teraz. Samozrejme, vypustili zo svojich slovníkov všetko čo sa týka národa, ako hlavný predpoklad vzniku pseudoekologického a extrémisticko-ultraľavicového svetonázoru.

Postkomunistické (a stále neobolševikmi riadené) krajiny nášho geopolitického priestoru zažili od roku 1945 v oblasti životného prostredia naozaj veľmi veľa. Od bolševikom vlastného technokratického prístupu ku človeku, krajine a prírode v duchu hesla „poručíme vetru, dešti“; až po fanatický bezbrehý eko-marxizmus a reprezentovanie cudzích záujmov, ktoré najlepšie vystihuje práca pána Ing. Erika Baláža a jeho „filmárskej“ skupiny. Vzhľadom na to, že nám nie je téma ochrany životného prostredia cudzia, budeme sa na stránkach Reconquisty venovať aj tejto problematike. Na úvod vám chcem priblížiť tri zaujímavé knižky, ktoré každému môžu pomôcť zorientovať sa v tejto zložitej otázke formou nenáročnou na exaktné akademické vedomosti. A keďže naše krásne Slovensko je známe predovšetkým nádhernými lesmi, vybrali sme pre vás - a možno aj pre vaše deti, knihy o stromoch, lesoch a zvieratách.

Peter Wohlleben (1964), sa už ako malý chlapec chcel stať ochrancom prírody. Vyštudoval lesné hospodárstvo a viac ako 20 rokov pôsobil ako úradník na krajinskej správe lesov (obdobu našich lesných úradov). Z tejto pozície odišiel, aby mohol v praxi uplatňovať svoje ekologické predstavy. Založil a vedie vlastnú Lesnú akadémiu v Eifeli. Hostuje v mnohých televíznych programoch, prednáša, organizuje semináre a je autorom mnohých kníh o lese a ochrane prírody, ktoré sa stali bestsellermi. Ako tipy na voľný čas a počasie, kedy sa nedá ísť so svojimi blízkymi na prechádzku do prírody, sa pokúsím stručne predstaviť tri tituly tohto autora, ktoré vyšli vo vydavateľstve Tatran. Je to *Tajný život stromov*, *Duševný život zvierat* a *Tajomné pradiivo prírody*.

V Tajnom živote stromov nám autor umožňuje nahliadnuť do skrytého sveta stromov a poodhaľuje nám nekonečné mystérium lesa. Stromy majú pamäť, pocity, emócie. Komu-

nikujú medzi sebou, cítia bolesť, ale aj radosť a smútok. Láskyplne opatrujú svojich potomkov a ošetrojú starých a chorých susedov. Aj keď sa to zdá neuveriteľné, je to pravda. Je to zábavná knižka, plná zaujímavých informácií, ktorá nás núti žasnúť nad zázrakmi prírody. Vo fascinujúcich príbehoch o netušených schopnostiach stromov, zohľadňuje autor najnovšie vedecké poznatky aj vlastné skúsenosti lesníka a predstavuje nám les z celkom novej perspektívy.

Duševný život zvierat umožňuje čitateľovi nahliadnuť do málo preskúmaného sveta správania sa zvierat, do ich emocionálneho a vedomého života. Z Wohllebenovho rozprávania pochopíme, že zvieratá sú nám oveľa bližšie, ako sme tušili. Súcitia so svojimi druhmi a akceptujú sociálnu hierarchiu vo svojich spoločenstvách. Milujú, ale aj smútia a namiesto toho, aby niekedy inštinktívne ušli, odvážne čelia hroziacemu nebezpečenstvu. Autor odhaľuje silné emocionálne procesy nielen u divých, ale aj u domácich a úžitkových zvierat. Je to strhujúce a miestami až neuveriteľné rozprávanie.

Fascinujúcu súhrnu rastlín a zvierat nám autor približuje aj vo svojom diele *Tajomné pradiwo prírody*. Vysvetľuje a zdôvodňuje tajomné hlavolamy prírody. Nielen vzájomnú interakciu rastlín a zvierat, ale aj pretváranie prírody človekom. Nepíše len o tejto zázračnej súhre a zároveň komplikovanosti nášho životného prostredia, ale aj o jeho krehkosti a zraniteľnosti.

Je to filigránsky vyvážený a jemne vyskladaný hodinový stroj, ktorý odmeriava aj čas existencie ľudstva, vo svojej podstate tiež len živočíšneho druhu. Každá jeho zmena, hoci aj nebadaná porucha, môže znamenať neočakávané a ďalekosiahle následky. Napríklad jesenné opadávanie listov na severnej pologuli spôsobuje, že naša Zem sa otáča o čosi rýchlejšie a zimné dni sa aj týmto vplyvom skracujú. Na príklade klimatických zmien Peter Wohlleben vysvetľuje, aké môžu byť zásahy človeka do prírody fatálne. Stromy v tomto prípade ťahajú za kratší koniec a potrebujú celé stáročia, aby unikli pred otepľovaním na chladnejší Sever.

Odborníci možno budú mať k niečomu z obsahu týchto kníh výhrady. Nepolemizujeme a súhlasíme. Ľudské oko rozoznáva z celého farebného spektra najviac odtieňov zelenej farby... Pomohlo nám to prežiť v čase, keď sme ešte neboli takmer na vrchole potravinového reťazca. A iba súlad s prírodou, lesom, krajinou; ako aj naša snaha brať si z ich darov citlivo, nám pomôže prežiť aj naďalej.

Karol Takáč

Zdroje:

Peter Wohlleben - Tajný život stromov, vydavateľstvo Tatran, 2016

Peter Wohlleben - Duševný život zvierat, vydavateľstvo Tatran, 2017

Peter Wohlleben - Tajomné pradiwo prírody, vydavateľstvo Tatran, 2018

T(ERROR)SPHÄRA / HORSS — HATRED UNITED WORLD WIDE II

Leveler records, 2018, Rakúsko/Rusko, 44:56 min

Alpskí audioterroristi a sibírsky beatdown hardcore si podali ruky? To už je v poradi druhá podobná kombinácia ako z ordinácie dr. Mráčka. Ale silnejším povahám spacifickovaným drastickými útokmi podobných „zverstiev“, môže aj takýto výlet v „aqualungu“ ulahodiť. Slabším povahám odporúčam širokým oblúkom obísť.

Predpokladajme, že podladené gitary nemáte na indexe v zdravotnom zázname a preto môžete veselo otočiť „volume“ doprava a začať absorbovať vibrácie ťažkých tónov, tak ako ja. V porovnaní s prvotinou „Aus Feuer und Chaos“ je aktuálny imidž kapely po všetkých stránkach vyspelejší, hudbu nevynímajúc. Cestovateľom do odľahlejších končín nekonvenčnej gitarovej muziky, je vývoj T(ER)ROR)SPHÄRA v rámci komunity, z bodu nula k hraniciam mainstreamu, viac-menej jasný. Chytlavý beatdown/deathcore už vedia aj okoreniť. Dreli a tá drina priniesla hmatateľné výsledky. Ako keby som porovnával sloh piataka s bakalárskou prácou. Toto mi muselo udrieť do uší.

Do očí udrie luxusne vyčakaná práca grafikov z Doomsdaykvlt, ktorou sa rozhodne nemusia hanbiť niekomu pochváliť. Medzi nami „dievčatami“, kto o audioartwork javí hlbší záujem, musí uznať, že sa je na čo pozerat' a ešte to má navyše aj zrozumiteľnú a atraktívnu myšlienku.

No mňa aj tak najviac zaujala lyrika piesní.

Hudba by mala byť aj nositeľom posolstva a práve textári sú dnes modernými básnikmi. Čtiac-nejciac v rukách držia dôležité opraty zodpovednosti za politické a filozofické poryvy v spoločnosti. Prezradil by som aj viac, ako len to, že sa spieva o.i. o Codreanuovi, Bušidó a Lakedaimonoch, v istých kruhoch aktuálne populárnych témach. Lenže som presvedčený, že za toto sa oplatí si odpustiť tých „pár pív“ a študovať ich v súkromí. Komando spod Álp však obstaralo len prvú polovicu obsahu. Sibírsky molodeci HORSS to na druhej polovici CD hrajú charašo. Je to taký nie príliš originálny, ale pomerne silný odvar slávnejších YOU MUST MURDER. Pri zjazde z kopca na horskom bicykli bude ich účinok vo vašich sluchátkach adrenalínovým zážitkom! Kiežby som mohol napísať, že ich svižný ťah na bránku mi k spokojnosti stačí hocikedy. Možno nabudúce.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

MALOKARPATAN - NORDKARPATENLAND

Od mé první recenze na album *Stridžie Dni* se toho mnohé změnilo, pro méně znalé připomenu, že Malokarpatan hraje směsici black a heavy metalu se zvukem a hudebními postupy 80. let, s čímž sklízí různé úspěchy. Svou hudbu mimo nářečí ozvláštňuje i různými zvukovými kolážemi a folklorními motivy i nástroji – pokud lze za to považovat i ovčí zvonečky.

Sestava kapely pochází z black metalových Krolok (kompletní osazenstvo), Remmirath, Temnohor a Algor. Za inspiraci by šli určitě vyjmenovat Venom, Bathory, Darkthrone, Mercyful Fate, Tormmentor, Beherit, Master's Hammer, Barathrum, King Diamond... Ale můžeme zde slyšet vliv i novějších japonských Sigh anebo ve skladbě *Keď gazdovi upeleší sa* v chyži nezdoba zmok dokonce Iron Maiden. Témata kapely jsou pevně posazené okolo rurálního života v zapadlých vískách, lidového alkoholismu, čarodějnictví a národních pověstí.

Malokarpatan se po právu stal současnou nejznámější slovenskou tvrdě metalovou kapelou a to i přes texty zpívané ryze v západokarpatském dialektu a prorazil jako jediná slovenská metalová kapela i v zahraničí, čímž nemyslím, jen kousek za hranicemi, tedy v České republice. Ovšem i v našich končinách v rámci black metalu dosáhl příček nejvyšších a to plánování koncertu s Umbrtkou a Masters Hammer v Brně dne 30.11.2017 (jehož se ale nakonec nezúčastnil). Rovněž se jim zadařilo vystoupit v zahraničí: Finsko, Polsko, Němec-

ko, Slovinsko (kapela s tím ráda vtipkuje díky podobnosti názvu Slovinsko a Slovensko a také díky tomu, že se obě dvě země etablovaly díky rozpadu 1. Jugoslávie a 2. Československa). Došli i nějaké nabídky na vystoupení v zámorí a to konkrétně z Kanady a z USA. Rovněž s rozhovory se u kapely roztřhl doslova pytel a tak je můžeme najít v norském *Scream Magazine*, americkém *Decibel Magazine*, slovenském magazínu *Bes* či v metalovém rádiu *Fenriz* + je samozřejmě, že kapelu recenzovalo značné množství domácích i zahraničních undergroundových zínů, webů atd. a to jak jejich alba, tak i jejich vystoupení pomocí reportů.

V současnosti je dění okolo kapely samotné na Slovensku dost zpolitizované, např. dění na rádiu FM. Někteří jedinci působící v slovenské mediální metalové sféře nemohou překousnout, že se několik členů Malokarpatanu zúčastnilo proti globalizačním protestů a podporují „lokalismus.“ Patriotismus se hold v některých kruzích neodpouští. Rovněž, ač Malokarpatan pro své hudební a textové kvality, jako jediná tvrdě metalová kapela prora-

zil i v zahraničí, tak se nedostal do nominace ocenení Radiohead awards mezi 5 kapel v kategorii Hard&Heavy. Mediální metalové klice se toto počínání avšak vrátilo v podobě kritiky, že nehodnotí skutečné kvality kapel, ale jde jim jen o „politickou příslušnost.“ Hold černému metalovému undergroundu nelze mediálně shora diktovat, co je dobré a co ne. Ale teď se věnujme již albu samotnému.

Kousek vyšel u Invictus Productions, kde vydávají alba různé slavnější spolky černě kovové scény. Při pohledu vás jistě zaujme grafické zpracování alba, na němž se mírou více než vrchovatou podílel Dávid Glomba. Tento umělec zpracovává veškerou grafickou propagaci i českým Cult ov Fire, což znamená: alba, plakáty a merch. Tudiž má s jistým black metalovým materiálem již své zkušenosti. Protentokrát však upustil od motivů Apocalypsy, Kali Jugy, východních stezek levé ruky a vrhnul se na témata vpravdě jánošíkovská, jak ostatně můžete spatřit na samotném obalu desky, připomínající akvarely Josefa Váchala. Témata písní čerpal autor textů, jak uvedl pro magazín Bes ze starých zapadlých slovenských pověstí, ústní lidové slovesnosti či jak ji nazval první historik Herodotos z „bájněho vyprávění starců.“ Dále kapelu hlavně ovlivnil folklorista Pavol Dobšínský, básník Ján Botto a starší čísla Historickéj revue. Konkrétně kupříkladu motiv písně Nedlho po pólnoci opacha sa doplzilla z dzíry pochází z turistické informační tabule Hadoši. Intra a outra skladeb jsou ze slovenských filmových národních pokladů jako Jerguš Lapin, Nevesta hōľ, Bičianka z doliny a Drak sa vracia. Duch Malokarpatanu je zkrátka prodechnut národním obrozením a romantismem. Toto pozitivní vlastenectví s humorem sobě vlastním rozvádí kytarista Adam v rozhovoru:

„Nijak sa nehanbíme za svoj pôvod, ale ani sa nesnažíme slovenskú kultúru prezentovať v nejakom nereálnom, zidealizovanom svetle. S plnou hrdosťou sa v textovom koncepte odvolávame k dobe slovenského romantizmu z 19. storočia, zároveň však ukazujeme aj temné stránky – alkoholizmus, biedu, násilie. Mys-

lím, že by sa Slováci mali naučiť akceptovať svoju podstatu v plnej šírke a nemať zo seba komplexy. Sme akí sme, iné národy tiež zdaleka nie sú dokonalé a vedia s tým žiť. Už to, že sme tu na tomto území za tie dlhé roky dokázali prežiť v často neľahkých podmienkach a nikam sme nevymizli je úctyhodné.“

Zvukové se album dost blíží svému předchůdci, ale je o něco vyzrálejší a má nápaditější aranžmá, navíc si k jeho natáčení kapela pozvala i hosty: Annicku Giroux z francouzsko-kanadské kapely Cauchemar a Necrococka. Náměty jsou zřejmé již z obalu, takže se určitě můžeme setkat s čerty (v poněkud velesovské slovanské podobě), hastrmanem, postavou venkovského alkoholika, světloňosi, vidinami, obrovským hadem, ježibabou, jezinami. Dostupné pro zahraničního posluchače jsou i texty v angličtině, čehož bychom si měli vážít, neboť překladatel při takto složitém úkonu, jakým byl převod ze západoslovenského dialektu málem zešlel.

Nezbývá než dodat s kultovními Maka Čudra: Strigy na Sabat!

Extravaganza Controverzo

Poznámka redakcie:

Nordkapatenland je už odležaný materiál a recenzia nášho spolupracovníka tiež. Bola by však škoda ju nezverejniť. Kapela MALOKARPATAN je natoľko originálna a špecifická, že si zaslúži pozornosť. Jedná sa o ojedinelý záblesk “lokálpatriotizmu” na stránkach nášho časopisu a zároveň protest voči cenzúre, ktorá sa aj v amatérskych kruhoch rockerov rozmohla ako mor. Nieкто môže tvrdiť, že hon na čarodejnice je v každom aspekte nášho života prítomný a preto by sme sa s ním mali zmieriť a zvyknúť si naň. Je však úplne nepochopiteľné, ak chce nieкто prikazovať muzikantom čo si majú myslieť a o čom spievať, alebo čomu sa majú radšej vyhýbať, ak chcú hrať, alebo byť hrani. Navyše nie je nič nezmyselnejšie ako čosi podobné riešiť v súvislosti s metalovou hudbou, ktorá je vo svojej podstate sama rebéliou a protestom. Toto už totiž nie je iba cenzúra, ale aj schizofrénia a diskriminácia.

1928 FIUME O NORTE FIUME O

**KALENDÁRIUM (2) / ÚVODNÍK (3) / D'ANNUNZIO A REVOLTA
VO FIUME (4) / VOJNOVÉ CIELE PODĽA ROOSEVELTA (8) /
PETER "PEGO" KRIVOŠÍK, 2. ČASŤ (14) / DANKO A ŽIDOVSKÝ
SUPREMACIZMUS (20) / VYTVÁRANIE KOMUNIT III. (22) /
TITANI A PRÍCHOD TITANSKEHO VEKU (27) / PANORAMATI-
KON (32) / ZELENÉ BOHATSTVO (35) / T(ERROR)SPHÄRA /
HORSS — HATRED UNITED WORLD WIDE II (37) / MALOKARPA-
TAN - NORDKARPATENLAND (38)**

redakcia@reconquista.sk
www.reconquista.sk